

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birlesin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

AĞUSTOS
1982
SAYI: 42
FİYATI: 50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Hazırlanan anayasa ile faşist cuntanın, sivil olarak yasallaştırılması amaçlanmaktadır.

• Kırk katır mı, kırk satır mı?

Anayasa oylamasının önümüzdeki sonbahara yapılacağı geçtiğimiz günlerde açıklandı. Dilimizde bir tabir vardır: 'Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık' derler. Anayasa oylaması da buna benziyor. Cunta yeni anayasa'yı halk oyuna sunarken adeta soruyor: Kırk

katır mı, kırk satır mı?' Öyle ya, anayasaya "Hayır!" desen, mevcut durumun, yani cuntanın devamını onaylamış olacaksın, "Evet!" desen, cuntanın sivil biçimini meşrulaştıracaksın. Yani tam'iki ucu pis deynek'.

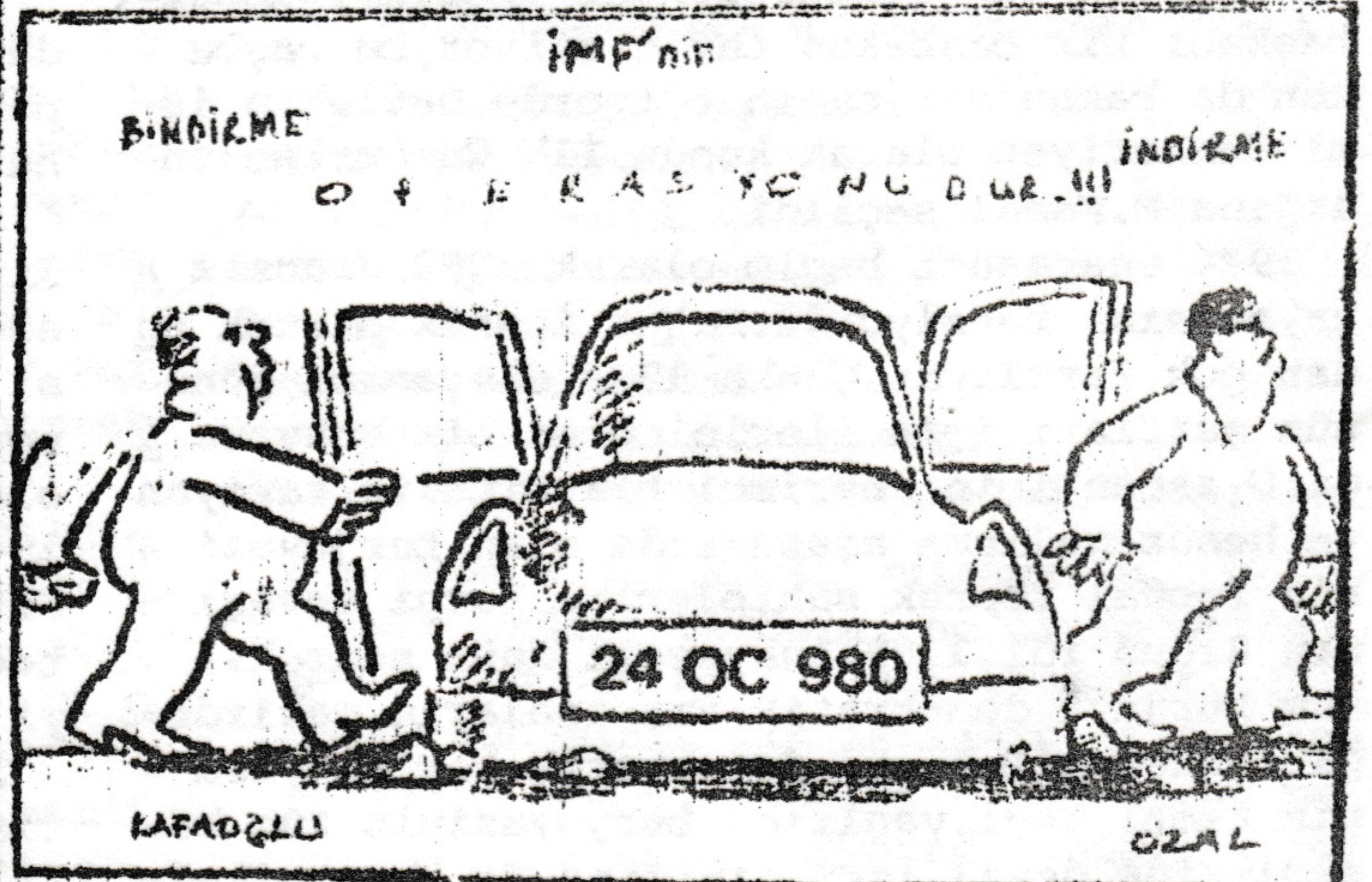
1982 anayasası, 1961 anayasasından daha geri bir anayasa olacaktır, burası kesin. Yeni anayasanın eskisini 'mumla aratacağı' da kesin, Komp. patron-ağa devletinin anayasası de yip geçmeyelim, 'beterin beteri var'.

Yeni anayasa Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan bu yana üçüncü anayasa olacak. İlk anayasa 1924'de kabul edilmiş ve 27 Mayıs 1960'a kadar yürürlükte kalmıştı. 1960'da Demokrat Parti yönetiminin devrilmesiyle kurulan Kurucu Meclis ikinci anayasayı hazırladı ve bu anayasa 1961'de yürürlüğe girdi. 10 yıl sonra, 12 Mart yönetimi 61 anayasasını toptan rafa kaldırmak istediysede o günkü güçler dengesi buna imkan vermedi. 12 Mart hükümetleri 1961 anayasasının halka ba

Kastelli olayı, Özal'ın istifası ve ardındaki gerçekler!

Sömürücü sınıfların ıstıkrar diye gösterdikleri bu dönemde hızlı gelişen ekonomik krizin had safhaya vardığı, bir dönem yaşıyoruz ki, artık olayları takip edip tavır takınmadan kendimizi bir başka olayın, bir başka krizin içinde bulmaktayız. Bu da emperyalist usaklarının çaresizlik içinde başvurdukları oyunlardan birisidir. Bir olayın öğrençliğini, sahtekarlığını gizleyebilmek için daha büyük bir olayla onu gölgelemek taktiği. Örneğin: 24 Ocak Kararlarının başarısızlığı, peşinden bankerler ve Kastelli olayı, peşinden Özal'ın istifası ve hepsini unutturan, bir faşist diktatörlüğün simgesi Anayasa taslağı.

Fakat tüm bunlara rağmen bizler gelişen olayları yakından izlemeli, onların aldıkları kararların öğrençliğini görmeli, göstermeli ve kamuoyu yaratmalıyız. Bilinçli ve dinamik bir kamuoyu, kanemici bu vampirlerin içine düştükleri bunalımı daha da derinleştirecek, bir hayalet gibi onların tüm dünyalarını karartacaktır. Bu kamuoyunun arkasındaki devrimci sınıf ve iktidar mücadelesinin var olması onları daha da köşeye sıkış-

tıracaktır. Vereceğimiz en ufak bir mücadeleyi bile bağımlı kılarak, mücadeleye dört elle sarılmak zorundayız. Şehit verdiğimiz yüzlerce yoldaşlarımız, devrimciler, ezilen ve sömürülen halkımız ile dünyanın ezilen halkları ve proleterleri bizlerden bunu istemektedir.

zı demokratik hak kırıntılarını veren maddelerinden çoğunu budadılar ve bununla yetinmek zorunda kaldılar. Nihayet 12 Eylül, 12 Mart'ın yapamadığını yaptı. 1961 anayasasını iptal etti, yeni bir anayasa hazırlıyor. Kapatılan AP'nin ikinci adamı ve Demirel'in sağ kolu İhsan Sabri Çağlayangil, yeni anayasa hakkında bakın ne diyor:

"Beden ölçülerine bakmadan biçilip dikilirse, yeni anayasa Türk milletine ya bol ya dar gelecektir. 1961 reaksiyoner anayasası bazı bölümleri ile toplumun demokratik hayatta henüz olgunlaşmamış vücudundan sarkmış ve ayağına dolanmıştır! (Cumhuriyet 18.6.1982)

Çağlayangil 1961 anayasasını Türkiye halkı için aşırı bir lüks olarak gören komp. patron ve ağalara tercüman oluyor. O, 1961 anayasası ki; burjuva demokrasininin asgari ve zorunlu şartlarını bile taşımayan özü faşist bir anayasadır. 1961 anayasasının dahada biçilip kuşa dönmüş halini varın siz düşünün. İşte sonbaharda oylarımıza sunulacak olan böyle bir anayasadır.

* 1924 ANAYASASI

1924 anayasası 1921'de hazırlanan ilk taslağın esasları üzerinde inşa edildi. 1921'de devletin adı henüz konmamıştı. Kemalistler İstanbul'daki Osmanlı hükümetini kızdırmaya çalışıyorlardı. 1921 anayasasına göre bakanları meclis seçiyor ve yine meclis görevden alabiliyordu. Bu şekilde oluşturulan meclis hükümeti tümüyle meclise karşı sorumlu durumdaydı.

Devlet egemenliğinin üç temel yetkisi; yasa ma, yürütme ve yargıdır. 1921 anayasası yasama ve yürütmeyi meclisin eline veriyordu. Meclis hem yasalar yapıyor, hem de bunları yürütecek olan hükümeti oluşturuyor ve denetliyordu. Meclisin üzerinde ayrıca bir yargı denetimi de yoktu. Yani tüm yetkiler meclisin elinde toplanmıştı. Bu tür uygulamaya "kuvvetlerin birliği" ilkesi denmektedir.

1924 anayasasında 1921'in "kuvvetler birliği" ilkesi korundu. Fakat bakanlar-kurulunu (yani hükümet) meclis seçmiyordu. Meclis kendi içinden bir Cumhurbaşkanı seçiyor, cumhurbaşkanı bir başbakan tayin ediyor, bu başbakan da bakanları tayin ediyordu. Devletin ismi Cumhuriyet olarak kondu. İlk Cumhurbaşkanlığına M. Kemal seçildi.

1924 anayasası biçim olarak 1789 Fransız anayasasına benziyordu. Fakat içerik olarak ondan çok farklıydı. Çünkü 1789 anayasası günün şartları için ilerici olan bir anayasa idi. O zaman için devrimci bir nitelik taşıyan ve henüz gelişme aşamasında olan burjuvazi'nin feodal toprak sahiplerine karşı savaşı'nın ürünü idi. 1789 anayasası daha sonraki tüm burjuva demokratik anayasaların çekirdeği olmuştur. Burjuva demokratik bir anayasanın temel taşı, yalnızca burjuvazinin tüm kesimlerine değil, işçi sınıfına da ekonomik-demokratik ve siyasi örgütlenme hakkı tanınmasıdır. Yani burjuva demokrasisinde işçiler hem sendika kurabilir, grev ve toplu sözleşme sayesinde ekonomik-demokratik haklarını savuna bilirler; hem de kendi siyasi partilerini kurarak iktidar mücadelesine katılabilirler.

1924 anayasası ise devrimci bir burjuvazi-

nin değil, Türk komp. burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını güvence altına almak için yapılmıştır. 1924 anayasası ile, barakalım halk sınıflarını, hakim sınıfların Kemalist CHP dışındaki kanatlarına dahi örgütlenme örgütlüğü tanımamıştır. Anayasa tam bir tek parti egemenliğini sağlamaktadır.

Yasama ve yürütme meclisin elinde toplanmış görünmekle birlikte, aslında bütün yetkiler (milli şef) denen Mustafa Kemal'in elindeydi. Seçimler bir formaliteden ibaretti. Millet vekillerini M. Kemal tayin ediyor, işine gelmeyenleri uzaklaştırıyordu. Muhalefette kalan komp. burjuvazi ve toprak ağaları kliğine yalnızca iki kez örgütlenme hakkı tanındı. Bunlardan birincisi, 1920'lerde kurulan Terakki-Perver Fırka, ikincisi de 1930'da kurulan Serbest Fırka idi. M. Kemal kısa sürede her iki partiyi de kapattı. Terakki Perver Fırka'yı kapatmak için "Şeyh Sait" isyanını bahane etti. 1925'de bu isyanı bastırma bahanesiyle "Tahrir-i Sükun" kanunu çıkarıldı. Bu, Türkiye Cumhuriyetinin tarihi boyunca halka kan kusturan sayısız 'sıkı yönetim' ve 'olağan üstü hal' yasalarının ilkiydi. O günden bu güne 'olağanüstü hal' ve 'sıkı yönetim' yasaları anayasaların köşe taşı olmuştur. Anayasanın içine, hakim sınıfların başı sıkışınca anayasayı rafa kaldırabilmeleri için gerekli teminat konmuştur. 1925'de Terakki perver Fırka'nın kapatılışıyla birlikte işçilerin tüm örgütlenme hakları da gaspedildi. En basit ekonomik-demokratik örgütlenmeler dahil suç sayılır hale geldi.

1924 anayasasına göre cumhurbaşkanı aynı zamanda başkomutandır. Yani ordu doğrudan doğruya yönetimdedir, Meclis çoğunluğu "milli şef" in kuklası durumundadır. Meclis de, hükümetde tamamen göstermeliktir.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına kadar devam eden bu dönemin özelliği başta işçi sınıfı olmak üzere halka ve muhalefette kalan hakim sınıf kliğine hiç bir söz hakkı tanımamasıdır. Muhalefetteki Komp. bur. ve toprak ağalarının ses çıkarmaması, devletin halkı daha rahat ezmesini sağlamıştır.

İkinci Dünya savaşı'ndan sonra dünya çapında Alman emperyalizmi güçten düştü; ABD emperyalizmi güçlendi. Bu durum Türkiye'de de hakim sınıflar içinde güçler dengesinin değişmesine yol açtı. ABD ile ilişkilerini geliştiren muhalefetteki komp. bur. ve toprak ağası kliği güçlendi. Kendisi içinde demokrasi talep etmeye başladı. Buna karşılık Alman emperyalizmine sıkı uşaklık bağlarıyla bağlı olan o dönemdeki CHP gücünü yitirdi. Nihayet 1946'da çok partili sisteme geçildi. Halkın CHP'ye karşı birikmiş tepki ve nefretini ustaca kullanan muhalefet kliği Demokrat Partiyi kurdu. Ve 1950 seçimlerinde işbaşına geldi.

İşbaşına gelir gelmez halka verdiği sözlerin üzerine sünger çekerek, daha önce CHP'nin kullandığı silahlara dört elle sarıldı. Halka yaptığı baskının yanı sıra, şimdi muhalefette olan CHP'nin temsil ettiği komp. bur. ve toprak ağalarına da baskı uyguluyordu. Anayasa zaten tek parti egemenliğine imkan tanıyan ve muhalefetteki hakim sınıf kanatlarının haklarını güvence altına almayan bir yapıdaydı. Ayrıca yasama-yürütme üzerinde yargı deng-

timi yoktu.Meclis çoğunluğunu ele geçiren, "Ali karan-baş kesen" rolü oynayabiliyordu.

Bu şartlarda Demokrat Parti, CHP'yi devlet ve ekonomi hayatından silme planlarına girişti.Bu arada derinleşen iktisadi kriz, halk üzerinde yoğun baskıyı sorunlu kılıyordu.1950 lerin sonunda, DP iyice teşhir olmuş, devletin prestiji tehlikeye girmişti.AED'nin de onayıyla, DP '27 Mayıs 1960'da işbaşından uzaklaştırdı.Kurucu Meclis oluşturuldu ve yeni bir anayasa görevini üstlendi.Cumhuriyetin ikinci anayasası 1961 yılında yürürlüğe girdi.

* 1961 ANAYASASI

1961 anayasası, başta milli burjuvazi olmak üzere, 27 Mayıs'ı destekleyen halk muhalefetine ağzına bir parmak bal çalmıştır.Bu yüzden bazı demokratik hak kısıntıları taşır.Bunlar inönü'cü CHP'nin halka girin görünmek için verdiği tavizlerdir.1961 anayasası ile verilen bu tür tavizlerden en önemlisi, işçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenmesine açık kapı bırakması olmuştur.Bu sayede 1963'de 274 ve 275 sayılı yasalar çıkarılarak işçilere grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınmıştır.Ancak yine de 1961 anayasası burjuva demokratik bir anayasa sayılamaz.Çünkü işçi sınıfına siyasi örgütlenme hakkı tanınmamıştır.Oysa tüm sınıflara ve bu arada işçi sınıfına siyasi parti kurma hakkının tanınması, burjuva demokrasilerinin köşe taşıdır.Ayrıca 1963'de işçi sınıfına verilen grev hakkı da lokavtla sulandırılmıştır.Bunlar,1961 anayasasının bur. demokratik bir nitelik taşımadığını,özü itibarıyla faşist olduğunu (yani faşist bir devletin işleyiş kurallarına dile getirdiğini) gösterir.

Buna karşılık 1961 anayasası,1924 anayasasına göre ileri bir adımdır.Bir kere,1961 anayasası,lokavtla sulandırılmış olsa bile grev hakkına açık kapı bırakmıştır.Bunu yukarıda söyledik.Ayrıca,1961 anayasası,çeşitli hakim sınıf klikleri açısından,1924 anayasasına kıyasla daha geniş bir demokrasi getirmiştir.

Değişik hakim sınıf kliklerine söz hakkı tanınması ve örgütlenme imkanı verilmesi,halka da dolaylı yoldan yarar sağlar.Kendi aralarında dalaşırken,hakim sınıflar birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerler.Halka girin görünmek,rakiplerini ezilmek için halka bazı tavizler verirler.Bunlar,halk sınıflarının daha kolay örgütlenmesine ortam hazırlar.

1961 anayasasının can alıcı özelliği,tek bir hakim sınıf kliğinin egemenliğini önleme ye yönelik olmasıdır.Bu nedenle anayasada, devlet faaliyetinin hukuk kurallarına uygunluğunu denetlemek ve anayasanın çiğnenmesini önlemek için hükümler yer aldı.Rem yasama, hem yürütme üzerinde yargı denetimini sağlamak üzere Anayasa Mahkemesi oluşturuldu.Anayasa mahkemesinin görevi; çıkarılan yasaların anayasaya uygun olup olmadığını denetlemek ve anayasanın çiğnenmemesini güvence altına almaktır.1950-1960 arasında işbaşında olan Demokrat Parti,temsil ettiği kesimin çıkarlarını korumak için muhalefetteki komp. bür. ve toprak ağalarının çıkarlarını çiğne-

miş;kendi işine gelecek yasaları çıkarmıştı. 1961 anayasası bu tür uygulamaları sınırlamak amacındaydı.Yargı denetimi yalnızca yasa ma organı üzerinde değil, yürütme üzerinde de kuruluyordu.Yürütme,yani hükümet üzerinde ki yargı denetimi danıştay aracılığı ile sağlanacaktı.Danıştay hükümetin usulsüz uygulamalarını durdurabilecekti.Nitekim,1970'li yıllarda,danıştay sayısız"yürütmeyi durdurma" kararları vererek hükümetin başına bela oldu. Bu nedenle iş başındaki hükümetler anayasa mahkemesi ile danıştayı ayak bağı olarak gördüler.1961 anayasası,yasama üzerinde anayasa mahkemesinin,yürütme üzerinde Danıştay'ın , yargı üzerinde Yargıtay'ın denetimini kurarak,çoğunluğu ele geçiren hakim sınıf kliklerinin diğer klikleri ezmesini önlemeye çalışıyordu.

Ayrıca farklı kliklerin söz sahibi olabilmemesini sağlama amacıyla çoğunluk sistemi yerine nisbi temsil sistemi benimsendi,böylece tek parti hükümetleri yerine koalisyon hükümetleri dönemi de açılmış oluyordu. Bu nedenle 1960 sonrasında zaman zaman,meclis çoğunluğu ile hükümetin temsil ettiği kanatlar birbirinden farklı olabiliyordu.

Bu değişiklikler 1961 anayasasında,1924'e kıyasla 'kuvvetler birliği' ilkesinin gevşediğini göstermektedir.Bugünkü cuntanın temsil ettiği hakim sınıfların göbekçi takımı, 12 Eylül arifesindeki siyasi buhrandan bu değişiklikleri sorumlu tutuyorlar.Mesela:ihsan Sabri Çağlayangil'de,1961 anayasasının getirdiği kuvvetler ayrılığı anlayışının giderek, kuvvetler çatışmasına dönüştüğünü ve bunun devletin işlevlerini kilitlediğini ileri sürüyor.(Cumhuriyet,18.6.1982)Aslında 1961 anayasası,Batı demokrasilerinde kullanıldığı anlamda bir kuvvetler ayrılığı getirmemiştir.Gerçek bir kuvvetler ayrılığı,yasama organı ile yürütme organının halk tarafından ayrı ayrı seçilmesi ve ikisinin bir birinden bağımsız olmasıdır.Bu uygulamanın en tipik örneği ABD'deki Başkanlık sistemidir.AED'de parlamento üyelerini ve yürütmenin başı olan devlet başkanını halk ayrı ayrı seçer.Bakanlar kurulunu ise yalnızca cumhurbaşkanı tayin edebilir ve görevden alabilir.Yasama ve yürütme birbirinden bağımsızdır.Ne meclis cumhurbaşkanını görevden alabilir,ne de cumhurbaşkanı meclisi feshedebilir.Gerçek anlamdaki kuvvetler ayrılığı budur.

Fakat 1961 anayasası,1924'e kıyasla,yürütme,yargı arasındaki bağları gevşettiğinden, Çağlayangil buna kuvvetler ayrılığı diyor ve devletin işlemeyişinin suçunu onda buluyor. Kuvvetler çatışmasına tipik bir örnek olarak 1974 affı gösterilmektedir.1974'de af yasası mecliste reddedilmesine rağmen anayasa mahkemesi tarafından çıkarılmıştı.Başta Adalet Parti'si olmak üzere AP usakları o günden bu güne bu örneği temcit plavı gibi tekrarlayıp duruyorlar.Yargı gücünü temsil eden anayasa mahkemesi ile yasama yetkisini temsil eden, meclis arasındaki çatışmanın "millete felaket" getirdiğini söylerler.Bu günkü cunta gibi Çağlayangil'inde talebi yasama,yürütmenin ve yargının tek elde toplanması ve iplerin, yetkileri arttırılmış bir cumhurbaşkanı aracılığı ile ordunun eline verilmesidir.

1924 anayasasına göre Cumhurbaşkanı aynı zaman da Başkomutan idi. Ordunun devlet yönetimindeki yeri çok açıktı. 1961 anayasası bu ilişkiyi perdeledi. Fakat ordunun devlet yönetiminde söz sahibi olmasını elbetteki öz olarak korudu. Cumhurbaşkanı aynı zamanda Başkomutan olması şartı kaldırıldı. Genel Kurmay Başkanlığına devredildi. Ordunun devlet yönetiminde yönlendirici olabilmesini sağlamak amacıyla Milli Güvenlik Kurulu kuruldu. MGK de ordunun kuvvet komutanları ve Genel Kurmay Başkanı ile meclis tarafından seçilen bakanlar kurulu Cumhurbaşkanı başkanlığında toplanıyorlardı. Devletin hayati çıkarlarını ilgilendiren kararlar bu toplantılarda alınıyor; parlamento, orduya dayanan faşist diktatörlüğün önüne asılmış bir incir yaprağından öteçitmiyordu.

1961 anayasasının getirdiği bir diğer değişiklikte çift meclis sistemi idi. 1961 anayasası ile getirilen ikinci meclis senatodur. Senatoya seçilebilmek için üniversite mezunu olmak şart koşulmuştur. O dönemde senato kurulmasının önemli bir nedeni, 27 Mayıs darbesini yapan subayların kendilerine koltuk tutmaya çalışmalarıdır. Dünyanın hiç bir yerinde görülmedik bir uygulama ile darbeci subaylardan oluşan "Milli Birlik Grubu" kendisine senatoda ömür boyu kontenjan ayırdı. Ayrıca cumhurbaşkanının senatoya üye tayin edebilmesi hükmü kondu. Böylece hakim sınıfların göbekçi takımının akıl hocalarına senatoda yer ayrıldı. Fahri Korutürk tarafından Kontenjan Senatörü seçilen Metin Toker bu türün en tipik örneğidir.

* YENİ ANAYASA

1961 Anayasası ile karşılaştırıldığında, yeni anayasa da önemli değişiklikler yapılacağı anlaşılmaktadır.

Hakim sınıfların akıl hocası ve cuntanın gözbebeği Metin Toker şöyle diyor:

"1960'da hasta düşmüş demokrasiye başlıca ilaç olarak nisbi temsil ve Anayasa Mahkemesi düşünülüyordu. 1980'in yaygın ve üzerinde haklı haksız mutarakat bulunan ilacı, "kuvvetli devlet başkanlığı"dır. 1960'larda nasıl o ilaçları getiremeyecek bir anayasa düşünülemez idiyse, bugünde bu ilacı sağlamayacak anayasa olamaz. 'Kuvvetli devlet başkanlığı' yeni anayasanın esasını teşkil edecektir."

(Milliyet 7-6-1982)

Gerçekte yeni anayasanın can alıcı özelliğinin 'kuvvetli devlet başkanlığı' olacağı anlaşılmaktadır. Bunun savunucuları, batılı/burjuva demokrasilerindeki başkanlık ve yarıbaşkanlık sistemlerini örnek veriyorlar. Başkanlık ve yarıbaşkanlık sistemlerinde cumhurbaşkanı geniş yetkilerle donanmıştır, fakat bu yetkilerin kaynağı, cumhurbaşkanının halk oyuyla seçilmesidir. ABD gibi başkanlık sisteminin uygulandığı ve Fransa, İrlanda, Finlandiya, Avusturya gibi yarı başkanlık sisteminin uygulandığı ülkelerde durum böyle dir. Başkanlık ile yarıbaşkanlık sistemlerinin farkı, birincide, yürütme yatkısı sırf devlet başkanının elinde toplanmışken, ikincisinde bu yetkinin halk tarafından seçilen devlet başkanı ve parlamento tarafından seçilen

başbakan arasında bölüşülmesidir. Ancak hem başkanlık, hem de yarıbaşkanlık sisteminin ortak yani her ikisinde de devlet başkanının halk tarafından seçilmesi ve dolayısıyla geniş yetkilere sahip olmasıdır. Cumhurbaşkanı parlamento tarafından seçildiği burjuva demokrasilerinde ise, yürütme bakanlar kurulunun elindedir. Yürütmenin başı ise başbakandır. Devlet başkanı yalnızca sembolik bir nitelik taşır. Almanya'da, İtalya'da yada İngiltere'de olduğu gibi.

Cuntanın yeni anayasa ile getirmek istediği ise hakim sınıflar için dikensiz gül bahçesidir. Cuntanın akıl hocalarına göre cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi "Türkiye'nin bünyesine uygun değildir." gelelim, seçimle başa gelmediği halde, burjuva demokrasilerinde seçimle başa gelen birçok cumhurbaşkanından daha geniş yetkilerle donatılması onlara göre hiçte sakıncalı değildir. Cuntanın ve temsil ettiği hakim sınıf kesimlerinin esas sorunu, cumhurbaşkanını özel yetkilerle donatarak ordunun direktiflerini kolayca uygulayabilecek hale getirmektir. Cumhurbaşkanı gerekli gördüğü önlağanüstü hal ilan edebilecek, yada meclisi feshedebilecektir. Böylece, sıkıyönetimin sivil biçimi meşrulaşmış olacaktır. Ordunun yönetimi doğrudan ele almasına gerek kalmadan demokratik haklardan geriye kalan son kırıntılar da silinip süpürülebilecektir. Yeni anayasada, başta işçi sınıfı olmak üzere hiçbir halk sınıf ve tabakasına parti kurma hakkı tanınmayacağı, sendika ve dernek kurmanın ise son derece zorlaştırılarak hakim sınıfların tekeline alınacağı açıktır. Ancak, anlaşılan odur ki, varolan bu sınırlı sendika ve derneklerin yaşamı dahi cumhurbaşkanı aracılığı ile ordunun iki dudağı arasında olacak, en ufak bir bahaneyle bunlarda kaldırılabilir.

Bu durumda parlamentonun göstermelik niteliği büsbütün artacaktır. Parlamento sırf bir sembol olacaktır. Meclis cumhurbaşkanı ile aynı eğilimi taşıyan çoğunluğu; yine cumhurbaşkanına bağlı başbakan ve bakanları ile tek bir hakim sınıf kanadının egemenlik aracı haline dönüşecektir. Cunta gelecekte çeşitli hakim sınıf kanatlarının dalaşını en aza indirmek istiyor. Bu dalaşın devleti ne kadar zayıflatıp, yıprattığını gördüğü için bundan böyle bu tür post kavgasına izin vermemek niyetinde, Çağlayangil şöyle diyor:

"İstikrarlı ve güçlü, otoriter hükümetlere malikiyet, seçim sisteminin bu maksada tevcih edilmesiyle kabil olacaktır. Türkiye, koalisyonlarla idare edilmesi kolay hatta mümkün olan memleket değildir. Koalisyonlardan mümkün olduğu ölçüde uzak kalmak, memleket siyasi hayatına iki partinin ağırlık vermesini ve bunlardan birinin kuvvetli iktidar, diğerinin güçlü muhalefet olmasını sağlayacak bir seçim sistemine ihtiyaç vardır." (Cumhuriyet, 18-6-1982)

Kısacası, hakim sınıf kanatları içinde dahi örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanması; 1961 öncesine dönüş!

1961 anayasasının getirdiği nisbi kuvvetler ayrılığından yakınan, 1961 öncesinin öz-

lemine çeken çağlayangil gibileri 1924 anayasasına rahmet okutacak uygulamalarını hazır lığı içersindedirler. Onlar yasama-yürütme ve yargıyı tek elde toplayıp denetimi tümüyle cumhurbaşkanına teslim etmeyi düşünüyorlar. Onların amacı yasama ve yürütme üzerindeki yargı denetiminden kurtulmak, anayasa mahkemesini ve Danıştay'ı kaldırmaktır.

Cuntaya alkış tutan gerici profesörler - den İsmet Giritli anayasa mahkemesinin kaldırılarak, yerine anayasa komisyonu kurulmasını ve bu komisyonun 9 üyesinde cumhurbaşkanı tarafından atanmasını öneriyor. (Milliyet, anayasa ekinin, 19-5-1982 tarihli birinci sayısı) (1961 anayasasına göre mahkeme 15 üyeli dir. Üyelerinin bir kısmı meclis, bir kısmı senato tarafından seçilmekte, bir kısmı ise kontenjandan atanmaktadır.) Giritli'nin önerdiği türden anayasa komisyonu cumhurbaşkanının kuklasından başka ne olabilir? Danıştayında yine cumhurbaşkanının kuklası haline getirileceği muhakkaktır. Böylece hem yasama, hemde yürütme, tek bir hakim sınıf kliğinin denetimine sokulacaktır. Devlet Güvenlik Mahkemeleri sayesinde "devlete karşı işlenmiş suçlar" da yine aynı hakim sınıf kliği tarafından yargılanacaktır. Böylece, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk sınıfları ve hatta muhalefetteki hakim sınıf kliği iş başındaki kliğin çıkarlarına ters düşen her hareket için hesap vereceklerdir. Çünkü DGM heyetlerinde, devlet çarkına egemen olan klik tarafından atanacaklardır.

Kısacası yasama-yürütme-yargı tekelde, cumhurbaşkanının elinde toplanacaktır. İşte cuntanın merkezinde bulunan Amerika'nca göbekçi takımının, başta Avrupa'cı klik olmak üzere, diğer kanatları devlet ve ekonomi hayatından tasviye etme planı budur. Yeni anayasa bu planın önemli bir adımı olacaktır.

Böyle güçlü bir cumhurbaşkanlığı sistemi beceriksizce maskelenmiş bir ordu diktatörlüğü olacaktır. Cumhurbaşkanı aracılığı ile tek bir hakim sınıf kliğinin kayıtsız-şartsız egemenliği sağlanacaktır. Yani bir nevi "milli şef" uygulaması!

Bu güçlü cumhurbaşkanlığı sistemine bu gün muhalefette kalmış olan CHP'nin Ecevit'ci kanadı başta olmak üzere, çeşitli hakim sınıf kliklerinden itirazlar yükseliyor. Böyle bir uygulamanın kişisel diktatörlüğün maskelenmiş şekli olacağı ima ediliyor. Cuntanın ve aklıl hocalarının cevabı ise hazır: "Batı demokrasilerinde bunun birçok örneği var! "ve hemen ABD gibi, Fransa gibi devlet başkanının çok geniş yetkilerle donatıldığı örnekler dile getiriliyor.

Cunta şakşakçıları, sözkonusu ülkelerde cumhurbaşkanının halk tarafından seçildiğini ne dense "unutuveriyorlar" ! Daha da önemlisi burjuva demokrasinin köklü bir biçimde yerleştiği bu gibi ülkelerde ne muhalefetteki hakim sınıf kanatlarının, nede işçi sınıfının söz ve örgütlenme hakkı gaspedilemez. (Bu haklar ancak devlet biçimi değişerek faşist diktatörlükler kurulursa gaspedilebilir. 1923'de İtalya'da, 1933'de Almanya'da olduğu gibi) Mesela; ABD'de gözaltına alınan her kişinin derhal yargıç önüne çıkarılması zorunlu.

olduğu gibi, kişiler avukatlarına danışmadan, polise tek kelime söylememe hakkına sahiptirler. Burjuva hukukunun üstünlüğü tamamen güvence altına alınmıştır ve hangi hakim sınıf kliği iş başına gelirse gelsin, devletin temel işleyişi bozulmamaktadır. İngiltere'de yazılı bir anayasa olmamasına rağmen hangi klik iş başına gelirse gelsin, devletin temel ilkelere uygun akış sağlamaktadır. Fransa'da, güçlü bir cumhurbaşkanlığı sistemi olmasına rağmen, muhalefet kanadının susturulması imkansızdır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Batı burjuva demokrasilerindeki başkanlık ve yarı başkanlık sistemlerinin taklidi gülünç birer "demokrasi karikatürü" haline gelmektedir. Devlet başkanının emrindeki bakanlar kurulu ve yine onun kuklası olan meclis çoğunluğu ile bu tür örnekler "milli şef" uygulamalarıdır. Bir öğretim üyesi bu tür uygulamalara "başkanlıksız rejim" edini takmış (Milliyet anayasa eki, Sayı 1) Latin Amerika ülkelerinde ki uygulamalar bunun tipik örnekleridir. İşte Türkiye için yeni anayasa ile getirilmek istenen böyle bir "başkanlıksız" sistemdir.

Bu önlemler sonucu, cuntanın merkezindeki göbekçi takım, gelecekteki hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşmayı önleyebileceğini umuyor. 12 Eylül arefesinde şu dalaşmalar hakim sınıfları çürüntünün eşğine getirdi. Birincisi, "kim daha çok pay alacak" kavgası devletin itibarını zedeledi. MSP'si, MHP'si, AP'si, CHP'si hepsi birbirlerinin kirli çamaşırlarına ortaya dökerek halkın gözünde parlamentonun ve partilerin pis yüzünü açığa çıkardılar. İkincisi, kendi aralarındaki dalaş nedeniyle, birlik olup halka yönelmediler. Halkın mücadelelerini bastırıp, süngü zoruyla sindirebilmek için ordunun doğrudan yönetimi ele alması gerekti.

Cunta yeni anayasayla bu sakıncaları ortadan kaldırmaya, komprador patron-ağa devletinin ömrünü biraz daha uzatıp güvence altına almaya çalışıyor.

K K K

Bu şartlar altında yeni anayasaya karşı ne tavır almalıyız? Anayasa oylamasında ne yapmalıyız?

Yeni anayasanın halk sınıflarına getireceği en küçük bir yarar yoktur. 1982 anayasası, bugünkü cunta yönetiminin sivil biçimini meşrulaştırmaktır. İşçi sınıfının sendikal hakkı kuşa çevrilecek, muhtemelen Türk-İş'in tekeline verilecektir. Memurlara, öğrenci gençliğe, örgütlenme hakkı tanınmayacaktır. İş başındaki hakim sınıf kliğine karşı en ufak bir ses çıkaranlar cezalandırılacaklardır. Bizim böyle bir anayasaya verilecek tek bir "Evet" oyu olamaz. Yeni anayasaya "Evet" demek, koyunun gönül razasıyla boynunu kasaba teslim etmesi ne benzer.

O halde yeni anayasaya "Hayır" mı diyelim? Anayasaya "Hayır" demek, anayasayı reddetsek bile anayasa oylamasını meşru saymaktır. Oysa oynanan oyun açıktır: Cunta referandumu gerçekten halkın fikrini almak için değil, kendisine meşruluk kazandırmak için yapıyor. "Evet" yada "Hayır" olsun, anayasaya verilen

(Devamı Sf. 8'de)

KASTELLİ OLAYI, ÖZAC'IN İSTİFASI...

(Baştarafı, Sf. 1'de)

Şimdi Kastelli efsanesinin nasıl ortaya çıktığını ve sömürücü sınıfların paravan olarak kullandıktan sonra, nasıl harcadıklarını görelim.

Kastelli ilk olarak 1961 yılında ortalıkta görünmeye başladı. O dönemin maliye bakanı, şimdiki gibi krizden kurtulmak için halka tasarruf bonoları dağıtma ve onların ellerindeki paraları toplayarak kamu yatırımları için kaynak olarak kullanma önerisini ortaya attı. Ve zaman hükümetince kabul edildi. Toplanan bu paraların ana kısmı ve kâr payı yatırım gelirleriyle ileride ödenecekti. Böylece halkın eli ne (her gelirden % 3 kesilmek şartıyla) zorla tasarruf bonusu sıkıştırıldı. Geçim sıkıntısı çeken vatandaş bunu ilk fırsatta % 9 faizle açgözlere kaptırmak zorunda kaldı. İşte o dönemde ortaya çıkan Kastelli, dükkanının önüne 'menkul değerler alınır ve satılır' diye bir levha koyarak halktan aldığı bu bonoları daha sonra % 34-36 faizle devlete verdi ve milyonları hiç zorluk çekmeden cebe indirebildi.

24 Ocak kararlarının alınmasının en önemli nedenlerinden biri de, sömürücü kesimlerin içine düştükleri nakit para sıkıntısıydı. Bu kuruluşların ortalama öz kaynakları % 10 civarındadır. Bu nedenle, ayakta kalabilmeleri için ucuz ve bol krediye ihtiyaç duymaktadırlar. Kredi ihtiyaçlarını karşılayamayan işletmeler, düşük kapasitelerle çalışmakta ve belli bir süre sonra da Konkordato talebinde bulunmaktaydılar. Enflasyon oranının dörtte birine hızla gittiği bir dönem, banknot matbaasının çalıştırarak kredi talebini karşılama, hakim sınıfları daha da batıracağı için, tek çareyi iç talebi kısırarak ve yüksek faiz vererek piyasadan mevduatları toplamakta gördüler. Böylece ilk önce serbest faiz politikasını benimsediler. Sonuçta yerden mantar gibi köşe başı bankerleri türedi, daha sonra da '1 Temmuz bankacılığı' adı altında bankalara serbest faiz politikası tanındı. Ayrıca bankalar emirlerindeki bankerler vasıtasıyla çıkardıkları mevduat sertifikalarını dağıttırarak daha kısa zamanda ve daha da hızla paraların toplanmasını sağladılar. Bu sertifikalarda büyük yük sanayi kuruluşlarının, büyük bankaların isimlerini gören para sahibi, daha bir güvenle bu sertifikalara sarıldılar.

Fakat ne yazık ki, sömürücülerin başvurduğu her çare, çaresizliğinde beraberinde getirmekteydi. Para sahiplerine % 50-60 faiz vaad eden bankerler, toplanan bu paraları % 70-80 faizle elden çıkarmalıydı ki; hem kendisi aslak olarak beslensin hemde vatandaşın faizini ödeyebilsin. Fakat banka ve sanayiciye kaptırılan bu paralar geri gelmeyince, ödeme güçlüğü içine düştüler. İlk patlama Ankara'da oldu. Banker büroları yağmalandı, yakılıp yıkıldı. Fakat artık olan olmuştu. Bankerler milyarlarca TL parayla sırta kadem basmışlardı. Tam da o dönemde "Sırdış Hesap"ların kabardığı somut olarak görülmekteydi. Banka ve sanayiciye kaptırılan bir kısım para ve bankerlerin kendilerinin sırdış hesaplara yatırdığı veya yurtdışına kaçırdığı paralar sonu -

cunda para yatırımlar ana parayı bile kurtaramama durumuna düştüler. Sonra da "devlet başba" mevduat sahiplerinin dertlerine çare diye YHK gibi çalışan tasfiye kurulları oluşturarak soruna çözüm buldu. 'abiiki bu kurullar, para yatırımların öfkelerini frenleyen ve işi sürücemede biraka kurullardı.

Bu olaylardan sonra, Kastelli'nin şansı şöretesi daha da arttı. Yıldızlı reklamlar, açtığı tesisler, ortak olduğu kuruluşlara her gün her saat TRT'de reklam ederektene kadar "güvenli bir yol" olduğu konusunda yayınlar yapıyor, uşak basın ve TRT buna hizmet ediyor, 'devlet büyüklerimiz' Kastelli'nin nasıl "nadide bir insan" olduğunu söylüyorlardı.

Banka ve bankerlere para kaptıranlar, genellikle yüksek dereceli asker ve sivil emekçiler ile memurlar olmuştur. Ayrıca faizin cazibesine kapılıp (değirmenin suyunun her zaman akacağını sananlar) gayri menkulünü, altınını satarak faize veren belli bir kesimde ortaya çıkmıştı. Bunlara para kaptıran dar gelirli memur, işçi ve küçük esnaf çok azdır. Kastelli dışındaki bankerlere para kaptıranların sayısının 400-500 bin kişi olduğu ve kaptırılan paraların ise 100 Milyar TL olduğu tahmin edilmektedir. Kastelli ile beraber batan para 100 Milyar'ın üzerinde, direk etkilenen kişi sayısı ise 250 bin kadardır.

Artık Kastelli ile beraber hedeflenen zaffer sonuçlanmış, banka ve sanayinin bir kesimi istediği mevduatı elde etmişlerdi. Para toplamak çok tatlı bir şeydi. Oysa ona % 50-60 faiz vermek hiçte iç açıcı değildi. Onun için Kastelli efsanesi artık yıkılmalıydı. Sömürücüler böylece bir taşla iki kuş vurmuş oldular. Birincisi Kastelli vasıtasıyla milyarları topladılar, ikinci olarak da, tüm kötülüklerin anası olarak Kastelli'yi göstere rek temize çıktılar. Ve Kastelli yurtdışına kaçırıldı. Bu kadar çabuk harcanmayı hazmedemeyen Kastelli, acıklı bir şekilde "vatan hasretiyle" şöyle beyanat verdi: "bankacılar a ve sanayicilere verdiğimiz kredilerin faizlerini alabilseydik, halktan topladığımız tasarrufların faizini ödeyecek nakit para olurdu. Bu konudaki görüşümüzü devlete ilettiğimiz halde bize yardımcı olmadılar ve bugünkü duruma geldi".

Banker iflaslarını basite indirgeyerek sömürücü sınıfların bir kesiminin bunu paravan olarak kullanıp, milyarlarca liralık parayı dolandırmalarını göz ardı etmek isteyenler, piyasa ekonomisinden dolayı banka-banker dalışmasından bankerlerin yenilgiyle çıktığını ve bununda ekonomik yaşamın doğal bir göstergesi olduğunu söylediler. Oysa devlet, banka ve sanayicilerin bir kısmı bankerler olayını bilerek yarattılar. Gelişen olaylar, onların istek ve doğrultularında oldu. Onun içinde, banker Kastelli şöyle diyor: "Bankerlerin topladıkları paralar, bankalar ve sanayi kesimine gitmektedir. Banka-banken rekabeti diye birşey yoktur."

Centilmenlik anlaşmasının hemen bozulmasının asıl nedeni de halkın elindeki mevduatları en kısa zamanda kapmak istenmesindedir.

Bu soygunculuğu bankerler vasıtası ile Mevduat Sertifikası satarak daha da katmerleştirdiler. Toplanan bu paraların gerçek tasarruf olmadığı (çünkü ihtiyaçları karşıladık - tan sonra, geri kalan para gerçek tasarruf durumunda olur.) bilen hakim sınıflar, geri dönecek olan paraların tekrar harcamaları hızlandıracağını ve enflasyonu arttıracığı korkusu içindedirler. Enflasyon her zamankinden daha korkunç olarak karşılarında durmakta, iyice bataklığa batmak telaşı içindedirler.

Burada şunu da belirtelim ki yoğun olarak görülen iflaslar ve bunların nedeni uygulanmakta olan Turgut Özal'ın 24 Ocak Kararları doğrultusundaki ekonomi-politikası değildir. İster bu ekonomi-politika isterse başka bir ekonomi-politika uygulansın, sonuç değişmeyecekti ve değişmedi. Çünkü buhranı ortaya çıkaran neden, sistemin kendisidir. Bu sistemin içinde kalınarak uygulanacak ne tür bir ekonomi-politikası olursa olsun buhrandan kurtulmak mümkün değildir. Onun için bu düzünün pisliği, çirkefliği tek tek kişilere bağlayarak örtmek isteyenler (Menderes'i asanlar, Türkeş'i yargılayanlar Özal'ı görevinden alanlar) unutmazınlar ki halkımız artık onların her konuda olduğu gibi bu konuda da iğrenç yüzlerini görmektedir.

Sonuçta bankerzadeleri kurtarmak için ortaya atılan bankacılar ve sanayicilerin bir kısmı (bir kısmı diyoruz; çünkü bankeri olmayanlar, sömürülerini diğerlerine nazaran az yapanlar muhalefet etmekte, bu konuda onlara sağlanan olanaklar için ateş püskürmektedirler.) şu öneride bulundular; "Devlet Kastelli olayı ile mağdur olanlara sahip çık - sın, onlara devlet tahvili vererek güvenceye alsın" Toplanan paraları, kredileri iç ettikleri halde sorumluluğu devletin üzerine atarak olaydan burunları kanamadan çekildiler. Yine bununla bir taşla iki kuş vurma şansına sahip olmak istediler. 1-Aldıkları kredilerin üzerine oturdular. 2-Halkta devlete minnet duygusu yaratmaya çalıştılar. Halk "bak delet el atmasaydı ana paralarımız bile uçup gidecekti" inajını yaratmak istediler. "Allah fakiri sevindirmek için, önce eşeğini kaybettirir, sonrada buldurur" misali halkın kızgınlığını engellemeye çalıştılar. Oysa bu sorumluluğun devlete yüklenmesi demek; bütçeden para ayrılması ve Merkez Bankasının banknot üretmesi demektir. Bunun sonucunda bir taraftan halka yüklenen vergiler artırılarak diğer taraftan da artan hayat pahalılığı yüzünden halkımız daha katmerli sömürüye maruz kalacaktır. Sonuçta devlet banker sorununu şöyle sonuçlandırdı; ayda %2,5 yılda ise %28 net faiz vermeyi ve hiç bir sertifikanın zamanı gelmeden ödenmeyeceği kararı alındı. Oysa gelişen enflasyon karşısında verilen bu faizler mevduat sahiplerinin bırak kazanmalarını ana paralarını bile kemirip yok edecek niteliktedir.

Şimdi gelelim vatan, millet uğruna kurban edilen(!) ve Kastelli'den sonra istifa eden Turgut Özal meselesine:

Özal, 24 Ocak Kararlarını uygulamaya başladığı günden beri, ekonomide "istikrardan, kredi bolluğundan ve ihracat seferberliğinden"

dem vurup durdu. Sanayi ve sermaye kuruluşlarında derinleşen bunalım ve birbiri ardısıra ortaya çıkan iflaslar sürüp giderken Turgut Özal "bunlar geçici rüzgarlardır", "serbest piyasa ekonomisi yerine oturuyor" diye açıklamalarda bulunuyordu. Oysa bu iflaslar esen rüzgar karşısında devrilen kuruluşlar değil, 24 Ocak Kararlarının ekonomik bunalım uç noktaya vardırmasının sonuçlarıdır. Özal politikasında öncelik sırasını şöyle formüle ediyordu: 1-Enflasyonun düşürülmesi, 2-ihracatın arttırılması, 3-İç tasarrufun arttırılması ve bankalara yönelmesi, 4-Üretim ve yatırımın arttırılması. Şimdi bu konulardaki 24 Ocak kararlarının "başarılarına"! bir göz atalım! Her şey enflasyonu durdurmaya feda olsun" diye kendini haklı çıkaran ve "enflasyonu % 35'e indirdik" diyen Özal utanmazca yalan söylüyor. Yanlızca Kastelli olayından sonra 52 Milyar liralık para piyasaya sürülmüştür. Bununla artık dört nala enflasyon olduğunu sokaktaki "vatandaş" dahi biliyor. Ve sömürücü sınıfların kendileri bile enflasyonun % 35 değilde % 50 olduğunu söylüyorlar. Bizler bunun % 60'ın çok üzerinde ve gittikçe de hız alacağını bilmekteyiz. Uluslararası mali kuruluşlar emperyalist sistemin krizi nedeniyle verdikleri kredilerin sınırını daraltmakta, kısa süreli ve koşulları çok ağır krediler verdikçe, çaresizlik içinde kalan emperyalist uşakları emisyonu baş vurmaktadırlar. "İhracat patlaması" yaygarası ise, söylenen bir balondan başka bir anlam taşımıyordu. Emperyalizme göbeğinden bağımlılığın getirdikleri zorluklar, ihracatın önünde engel teşkil etmekteydi. İç talebi kısarak, yaratılan fazlalık emperyalistlere yok pahasına satılmakta bunda bile anti-damping uygulaması adı altında en önemli ihracat ürünlerimiz dahi AET kapılarından geri çevrilmekte, dışarıya sattığımız mal daha sonra ülkemize girerek piyasaya sürülmektedir. (Perma-Sharp jiletlerinde olduğu gibi) ihracatçıya sağlanan aşırı destek (resmi fiatı 120 TL olan her Dolar için devletten 232 TL alan) yüzünden devlet önemli yükümlülükler altına girmekte, hazine boşaldıkça boşalmaktadır. İç tasarruf arttırılması ve bankalara yönelmesi sorununda da bankalar olayı patlak vererek fiyaskoyla sonuçlandı. Son olarak önem verdiği (aslında hiç vermediği) üretim ve yatırım arttırılması sorununda ise hiç yapılmadığı halde, olanlarda iflas ederek piyasayı eşi görülmemiş bir durgunluğun içine itmiş oldular. Uygulanan vergi yasasıyla küçük esnafın birbiri ardına iflas ederek, dükkan ve atelyelerini kapatmalarında ekonomik durgunluğa neden olan bir başka konudur. Konkardato ve devlet desteği istemenin haykırıışları arşa çıkmakta; Güney Sanayi, Asil Çelik vb. büyük kuruluşlarda iflasın eşiğine gelmişlerdir.

Cuntacıların ekonomik politikaları ile, teşvik primleri ve kredilerin büyük kısmı, cuntacıların temsil ettikleri, hakim sınıf ve kliklerine verilmiştir. Bu nedenle hakim sınıfların kendi aralarındaki rekabette, merkezci kanat daha güçlenirken diğer kanatlar da iflaslar, gerileme ve durgunluk ortaya çıkmıştır.

Tüm bunların sonucunda Özal'ında şimdilik

tarihsel olarak vadesini dolduran, halkta oluşan muazzam hoşnutsuzluğu az da olsa bertaraf etmek ve başarısızlıkları Özal'da simgelleştirmek isteyen cunta, Özal'a elçektirdi. Cunta Özal'a el çektirirken, fazla teşhir olmanasınada veya edilmemesine de dikkat ediyor. Çünkü T.Özal'ın teşhir edilmesi, bir ölçüde şimdi uygulamada olan 24 Ocak "istikrar" programının teşhir edilmesi anlamını taşımaktadır.

Gelen Kafaoğlu ise, şu demeci verdi:

"24 Ocak kararları genel hatlarıyla başarılı olmuştur. Bizim görevimiz onun aksayan yerlerini tamir etmektir." dedi. Yapacağı değişiklikleri ise şöyle özetlemektedir: "Yeni düzenlemeye uymayan bankaların üçünü, beşini bir araya getirip, sisteme ayak uyduracak şekle getireceğiz.", "Faizde devlet kontrolü düşünmüyoruz.", "konut tasarrufu ile enflasyonu önlemeye çalışacağız." Can alıcı karar ise; "bizim işçi ücretleri ve taban fiyatları konusunda Özal'la hiç bir ihtilafımız yoktur" şeklindeki beyanıdır. Gene bu dönemde ekonomik siyasi kriz gündemdedir. Gene bu dönemde emperyalist mali kuruluşlar dünyu-u umumiye görevini üstlenmektedirler ülkemizde.

Türkiye'de bu kriz devam ederken; 24 Ocak kararlarına ters bir uygulama içinde bulunan, sözüm ona "sosyalist"liği gereği Fransa da farklı bir yönetim uygulayan Mitterant'a tüm Batı Avrupa'da "enflasyonla mücadele" ekonomik göçterge oluşurken; Mitterand "sosyalist" görünümüne zeval gelmemesi için işsizlikle mücadeleyi öne aldı ve yatırımların genişletilmesini sağladı. Buna rağmen ülkede işsiz oranı % 9 yükselmıştır. (Buda Mitterand'ı başa gelişinden buyana işsizlikte % 15 artış demektir) Ayrıca enflasyon % 14'e ulaştığı için iç ve dış ekonomide bunalım baş göstermiştir. Dış ticaret açığı ise 1956'dan bu yana en yüksek düzeyde. Ve nihayet "Hazret"! "karar verdi" "kemerleri sıkma politikası izlenecek", "sıkı para politikası uygulanacaktır" diye.

Sıkı para politikasınının Latin Amerika, Güney Kore, Türkiye vs.deki sonuçları da bildiğimize göre, sömürücü sınıfların "aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık" misali içinde buldukları açmazı görmemiz için falcı olmak gerekmemektedir.

Türkiye'nin uluslararası tekelci kapitalizmine göbekten bağımlılığı devam edip, uluslararası mali ve tefeci kuruluşlar direktifleriyle, sömürücü uşak sınıfların doğası gereği bu bağımlılığı geliştirici ekonomik politikalar uygulandıkça ne enflasyon önlenemez, ne kriz sona erebilir nede halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi önlenemez.

Evet kanemici, sömürücüler bizlere düşen görev de sizleri o bataklığınıza tamamen gömererek sömürsüz bir dünya yaratmaktır.

her oy, 12 Eylül cuntasını ve onun sözde "demokrasiye geçiş" faaliyetini aklamaya hizmet edecektir.

Başta da söylediğimiz gibi, anayasa oylamasına katılmak 'ya kırk katırı, ya kırk satırı' seçmektir.

"Hayır! biz ne 'kırk katırı, nede kırk satırı istiyoruz! Referandum için sandık başlarına giderek kanlı cuntanın yüzünü güldürmeyiz. Ne "evet" nede "hayır"-yeni anayasaya tek oy veremeyiz. Verdiğimiz her oy cuntanın dünya halkları önünde kendini temize çıkarma çabasına hizmet edecektir.

Demek ki çözüm acıktır: Anayasa oylamasına boykot etmek!

Anayasa oylamasınının iç yüzünü sergileyelim. Halkın kendi idam fermanına imza atmasına karşı çıkalım. Kendi ellerimizle cellatlarımızı aklamayalım.

FASİST ANAYASAYA TEK OY YOK!

(Baş tarafı Sf.16'da)

Sen ey ! Kızıl Dağ!
Öğrendin mertliği ve kahramanlığı,
Hem de kalleşliğin ve nağmertliğin.
Alçıklık ve namussuzluğun sınavından
geçerek.
Öğrendin sen de , savaşı ve kahramanlığı
Hem de korkaklığı, suskunluğu ve teslimiyeti
tada tada.
Öğrendin özgürlük ve bağımsızlığı,
Hem de ŞEFİK ve HÜSEYİN'i
göre göre.

MUNZUR

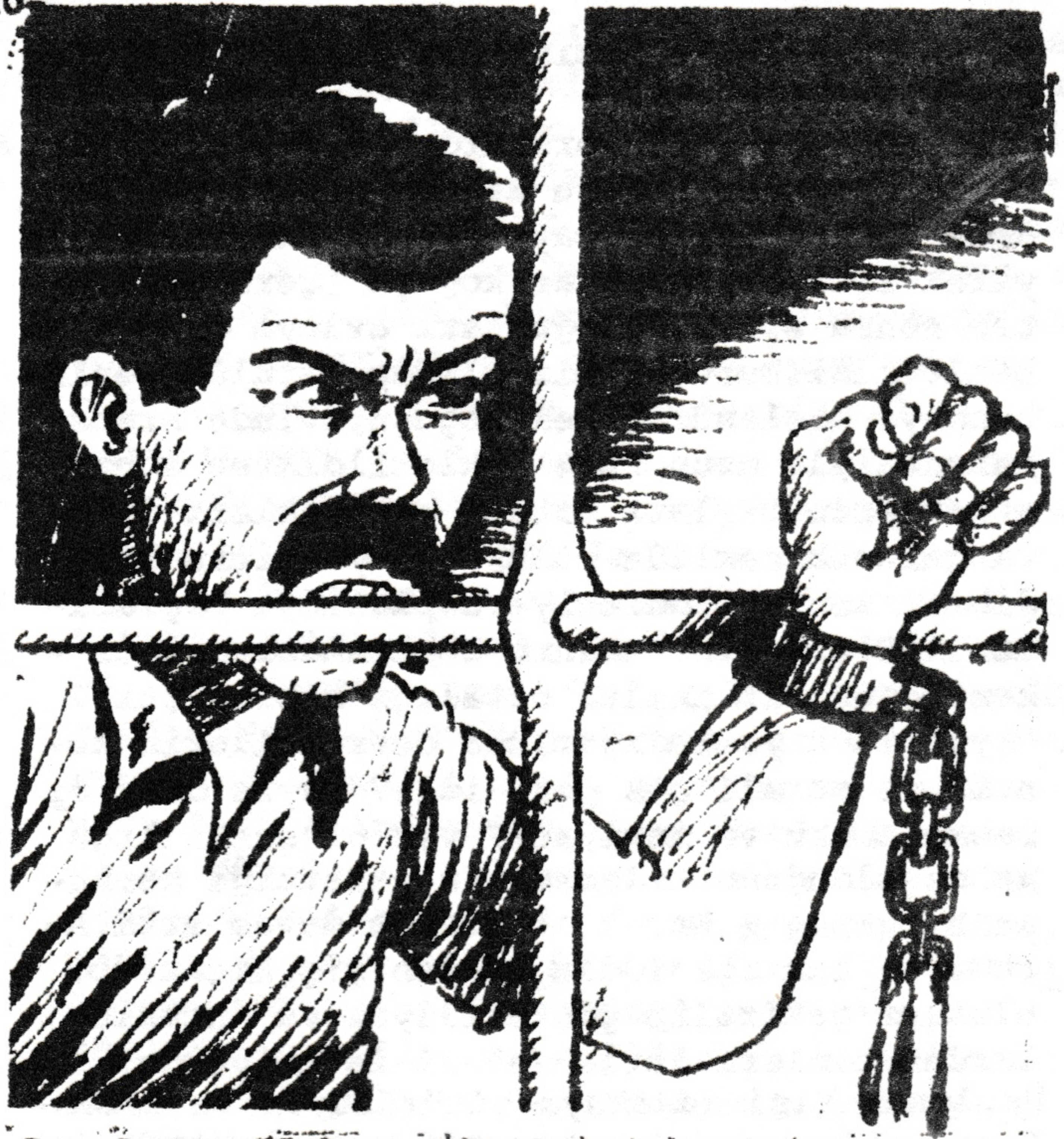
(Sf. 14'den devamdır.)

Bırak yağmur olan reform yasası umutların, son kez olarak akıp gitsin. Bu gün çektiğin acılar hep umut diye şunun bunun peşine takılmaktan değil mi zaten ?

NOT: Türkiye'de yasadışı basılıp dağıtılan orijinalin kendisi aynen çoğaltılmıştır.

ri attı. Olaylar hızla kendiliğinden gelişti. Tüm koşuşlar sloganlar atarak avluya toplanıp koşuşa girmeyi reddettiler. Birazdan avludaki devrimcilerin üzerine hortumlardan tazyikli su sıkılmaya başladılar. Ayrıca havaya sis bombası atıldı. Suyun gücü insanları yerden yere çalıyor, sağa sola savuruyordu. Fakat, moral çok iyiydi. Avluya atılan sis bombalarını devrimciler geri, çatının üzerine fırlatıp atıyorlardı. Hatta bir ara su kesildi. Bir devrimci "Oligarşinin suyu bitti" diye bağırarak espiri yaptı. Her kes kahkahalarla gülüyordu. Peşinden damlardan patır, patır komandolar atlamaya başladı. Bunlar azgınca coplamaya başladılar. Islak bedenlere peşpeşe inen coplar çoğu kişinin kolunu, sırtını patlattı. Azgın dayak faslından sonra bütün kadın tutukluları koşuşlara soktular. Koşuşlara atılan sis bombaları yüzünden fenalık geçirenler oldu. Bu arada idarenin teğbit ettiği birtakım isimlerden başlamak üzere, bütün erkek tutuklulara falaka çektiler. Kırılan camların parçaları bütün koridor boyunca yerlere yayılmıştı. Tutuklular, bütün koridor boyunca koridorda kaşılıklı sıralan komandoların copları altından koşturularak, avluya çıkarıldılar. Falaka ve cam parçalarıyla patlayan ayaklardan, kanlar akarak avluya geçen tutuklulardan bir kısmı sloganlar haykırdılar. Bu arada bir devrimci "Dayan, tırnak ile diş ile, dayan rüşva etme beni" vs. diye ajite yaptı. Tüm bu olaylar üzerine, 3. Koşuşa uzun süreli görüş yasağı verdiler.

7 Mayıs direnişinden ve onu izleyen olaylardan, tüm devrimciler dersler çıkarmalıdır. Bizce 7 Mayıs ve sonrası, o dönemde Mamak Cezaevi'ndeki çoğunluğun sözde örgütlü temsilcisi olarak ortaya çıkan "dörtlülük komitenin" hatalarını sergilemekteydi. 7 Mayıs, ranza sorunu gibi tali bir sorun yüzünden ve kendiliğinden gelişti. Varolan kitle potansiyelinin gereksiz yere harcanması, çarçur edilmesiydi. Ranzalara karşı çıkışta bilinçli plânlanmış, hazırlanmış bir eylem değildi. Oysa o dönemde karşı çıkılması gereken ve çıkılabilecek birçok uygulama vardı. Mesela; işkencelere ve cezaevinden işkencelere götürülenlere karşı çıkılabilirdi. Mesela; idarenin devrimci resim ve afişlerin indirilmesi talebine karşı çıkılabilirdi. Oysa; Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş, Eylem Birliği siyasetlerinden oluşan komite kitleyi adım adım mücadeleci bir biçimde örgütleyip, geliştirmiyorlardı. Bu komitede yer alan gruplar, kendi gruplarının çıkarlarını bir bütün olarak devrimcilerin çıkarlarının önüne çıkarıyorlardı. Komite "halk içinde demokrasi" anlayışıyla tüm devrimcileri temsil edecek biçimde kurulmamıştı. O sırada ülke çapında hayata geçirilmeye çalışılan Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş işbirliğinin Mamak Cezaevi'ndeki yansımasıydı. Örgütlenmesinin esas amacı, devrimcilerin birliğini, devrimin karşı-devrim üzerindeki zaferini sağlamak değildi. Bu siyasetlerin propagandasını yapmaktı. Her siyaset kendi önderliğini kurma sevdasında idi. Adım, adım ve kalıcı bir mücadele etmekten çok, reklâmı yapabileceği eylemler benimseniyordu. Bu sırada muhalefette kalan Partimiz ve Acılcılar,

Dev-Savaş, Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği, Devrimci Halkın Birliği gibi siyasetler protesto için mahkemelere çıkmamayı öneriyordu. Ancak Dörtlülük Komite, bu öneriyi geri çevirerek, 3 günlük Açlık Grevi gibi o dönem için çok geri bir eylem biçimini benimsedi. Bu muhalefette kalan devrimciler, sırf birliği bozmamak için Açlık Grevine katıldılar. Ancak bu Açlık Grevleri, ne idare üzerinde en küçük bir baskı oluşturdu, ne de kamuoyu yarattı. Devrimciler bir nevi kendi kendilerini avutmuş oldular.

7 Mayıs sonrasında kitlenin potansiyelini tali bir takım tavizlerle eritmek için idare yumuşak bir politika benimsedi. A Bloğunda devrimcilerle en çok yüzyüze gelen Yüzbaşı Mesci, gerçek yüzünü göstermiyor, devrimcilere karşı sözde anlayışlı ve demokrat bir maske takınıyordu. Bu dönemde şartlar geçnişe nazaran oldukça rahatladı. Ve nihayet Mesci'nin esas amacı ortaya çıktı. 26 Temmuz'da iki faşist Mustafa Pehlivanoglu ve İsa Armağan, Mamak Cezaevi'nden kaçırıldı. Mesci bu plâni uygulayabilmek için faşist yüzünü saklamış, sabırla ve adım adım çalışmıştı. Faşistlerin kaçırılmasından sonra, bu olay bahane edilerek, devrimcilerin üzerindeki baskılar arttırıldı. Ocaklar geri alındı, bazı kısıtlamalar getirildi. Ancak yine de şartlarda, çok yakında kopacak fırtınanın çok belirgin işaretleri yoktu. Ta ki 28 Ağustos'a kadar... Mescit şimdi halen göstermelik yargılanmakta.

• 28 AĞUSTOS

Hakim sınıfların politikasını en çıplak bir biçimde gözlemleyebileceğimiz yerler cezaevleridir. Cezaevlerinde hakim sınıfların politika değişiklikleri anında yansır. Bir takım dönüm noktalarının kokusu önceden sezilir. Gözlemesini bilenler ve siyasi duyarlılığı olanlar için askeri cezaevleri hakim sınıfların politikasının izlenebileceği barometreler gibidir. 28 Ağustos'ta işte böyle bir fırtına habercisiydi. Yaklaşan 12 Eylül'ün kokusunu getiriyordu. Ne yazık ki devrimciler 28 Ağustos'tan gerekli dersleri çıkarmadılar.

yı ve 12 Eylül'e hazırlıklı girmeyi beceremediler.

28 Ağustos günü görünürde herşey olağandı. Hatta kadınlar koğuşu avluda normal saattan daha uzun kaldılar, çayı avluda marşlar söyleyerek içtiler. Kadınlar koğuşu içeri girdikten sonra z.1.2.3. Koğuşları avluya çıkarılıp bekletildi. Durumda bir olağan üstülük sezilmeye başlandı. Erkek koğuşu, avluda arama bahanesiyle uzun süre bekletildikten sonra, erkeklerin başları ortaya ve ayakları duvara gelecek şekilde yüzükoyun yatırtıp dizdikten sonra öldüresiye coplanmaya başladılar. 100'e yakın insanın coplanmasından çıkan boğuk bir inilti ortalığı kaplamıştı. 7 Mayıs'la kıyasladığımızda devrimcilerin konumu ve morali çok geri idi. 7 Mayıs'daki direnme, coşku ve insiyatif yerini şaşkınlığa ve ne olduğunu bilememenin yarattığı korkuya bırakmıştı. Dayak saatlerce devam etti. Aramadan çıktığı iddia edilen, şiş, bıçak vb. aletler getirilip gösteriliyor ve tutuklulardan bunları üstlenmeleri isteniyordu. Üstlenen kişi falakaya götürülüyor ve tabanları patlayıncaya kadar falakaya çekiliyordu. Tüm bu operasyonlar bittikten sonra komandoların komutanı, komandoları etrafında toplayarak; "arslanlarım, koçlarım, büyük bir iş başadınız. Bu memleketi bu pezevenklerden sizler kurtaracaksınız. Nasıl ki yavru vatan Kıbrıs'ta Türk'ün gücünü gösterdiniz, şimdi de bu vatan hainlerine gereken dersi vermiş oldunuz. Hepinize teşekkür ederim." dedi.

Olay günü isminde 35-40 yaşlarında Acilciler davasından yargılanan demokrat bir unsurun öldüğü, 29 Ağustos günü zula bir radyo yayınından öğrenildi. Haber yayıldığında bütün A blokunda büyük bir devrimci öfke kopardı, yürekler dopdolu idi. Herkes kin doluydu. Öfkesini ve kinini haykırmak için işaret bekliyordu. Koğuşlardan marş sesleri yükselmeye başladı. A bloku "döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diye inim inim inliyordu. Kitle, devrim andı içmek, yemek boykotu yapmak ve direnişe geçmek istiyordu. Ancak Dörtlül Komite'den andın birlikte içilemeyeceği ve yemek boykotu yapılamayacağı açıklaması geldi. Bu Mamak Cezaevi yenilgisinde ve devrimcilerin yıllar sürececek boyun eğişinde çok önemli bir dönüm noktasıydı. Yenilginin bu boyun eğiş kararlarıyla başladığını söyleyebiliriz. Hakim sınıflar böylece devrimcileri sindirmek için, dayak ve terörün iyi bir yöntem olduğunu devrimcilerin Mamak'taki direnişi sürdürebilecek bir örgütlülüğünden yoksun bulunduğunu gördü. Sindirebileceğinden emin olarak, devrimcilere yüklendi ve amacına ulaştı.

28 Ağustos'un hemen ardından yemek duası gündeme getirildi. Bütün koğuşlara yemek almak için dua etmeleri duyuruldu. Duanın içeriği şöyleydi; "Bismillahirrahmanirrahim, tanrıya hamd olsun, ordu, millet var olsun" bu faşist uygulama aslında hakim sınıfların kendi yasaklarına bile aykırıydı. Kendi anayasaları na koydukları Atatürk'çülüğün ilkelerinden biri saydıkları "laiklik" ilkesine taban tabana zıttı. Dolayısıyla devrimciler bu uygulamaya rahatlıkla karşı çıkabilirlerdi.

Koğuşlarda huzursuz bir bekleyiş vardı. Dörtlül Komite'ye muhalefet edenler dua edil-

memesini ve yemeğin alınmamasını savunuyorlardı. Hatta 4'lünün tabanında da büyük bir hoşnutsuzluk vardı. Ve doğru bir önderlik yapılsa, gelecek baskılar göğüslenebilirdi. 3. Koğuşta Parti davasından yargılanan bir yoldaş dua ettirmeye gelen görevlilere karşı tek başına haykırdı, Yumruğunu masaya indirerek; "Bizim kendimize has inançlarımız var, bursayı bir kan gölüne çevirseniz de bu inançlarımızdan taviz vermeyiz. Ne dua ediyoruz, ne de yemeğimizi alıyoruz." dedi. Bunun üzerine askerler yoldaşı copladılar ve 10 dakika mühlet vererek koğuşu terkettiler. Kitlede karşı koyma isteği olmakla birlikte, önder konumundaki kişiler ürkek ve kuşku idiler. O arada kapının altından bir not atıldı. "Durum bildiğiniz gibi değil, direnmeyin, dua edin ve yemeği alın." Bu zaten cılız olan direnme ruhumu iyice söndürdü. Askerler 3. koğuşa ikinci kez girdiklerinde, önder durumundaki insanlar ranzaların altına kaçıştılar. Dua edildi ve yemek alındı. Dua etmek zorunda kalan devrimcilerden bir çoğunun gözü yaşlıydı. Bir şey yapamamanın çaresizliği ve hırsı doldurmuştu içlerini. Bu duygu başlangıçta sözünü ettiğimiz iki istisna, yani; Tecrit 1 Arka'nın 5 aylık direnişi ve kadın tutukluların direnişi başından bu güne dek bırakmadı, Mamak'taki devrimcilerin yüreğini.

12 EYLÜL

12 Eylül, Mamak Cezaevi'ne böyle bir ortamda geldi. Bu yenilgi ve kasvet havasında hoperlörden marşlar çalınmaya "yönetimi ordu tamamen almıştır" anonsları yapılmaya başlandı. Ardından ihanet çağrıları duyuldu: "sevgili Türk Gençleri ! Biz sizin yüreğinizin sevgiyle dolu olduğunu biliyoruz ! Sizi bu yola iten hainleri bize bildirin. Yüce Türk ordusunun koruyucu kanatlarına sığının. Sizin güvencelerinizi sağlayacağımıza güvenin, sizi vatan hainliğine sürükleyenleri bildirirseniz, iyi niyetiniz ve vatana hizmet kararlılığınız göz önüne alınacak, cezanız hafifleyecektir. ! "

Sıs sık bu duyurularla kesilen marşlar günlerce devam etti. Bu arada koğuşlardan çeşitli kişiler idareye çağrılıyor, ihbarcılık yapmaya teşvik ediliyorlardı. Yine 12 Eylül'ün ilk günlerinde faşistlerle devrimciler ortak koğuşlara kondular. Bu sıralarda Cunta gazetelerinde, televizyonlarda, "cezaevlerinde sağcılarla solcular barıştı, kucaklaştı. Evren paşaya duacı oldu." gibi haberlerle yoğun bir ideolojik kampanya başlatılmıştı. Mamak Cezaevi'nde de aynı koğuşa konan devrimci ve faşistlerden bir gurup hava boşluğuna götürülerek, birbirlerine sarılmaları istendi. Devrimcilerin bu uygulamaya karşı çıkacak güçleri yoktu. Ancak her iki tarafta birbirlerine sarılmayı istemiyordu. Süngü ve dayak tehdidi altında devrimciler kendi aralarında, faşistlerle kendi aralarında kucaklaştılar. İdare faşistlerle devrimcileri ayrı ayrı tanıtiyordu. Bu durumda basına, "işte sağcısı, solcusu kardeş kardeş 12 Eylül'ü kutluyor." diye yansıtılıyordu. Tabii ki resimlerde kucaklaşanların yanıbaşındaki coplu süngülü askerler görünmüyordu ! İşte o dönemde gazetelerde çıkan

(DEVAMI GELECEK SAYIDADIR)

Orta-Doğu'da emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin Filistin halkının katledilmesin de iki yüzlü politikası!

Emperyalist sistemin çelişkilerinin en yoğun olduğu bölgelerden biridir Orta-Doğu. Emperyalistler açısından Orta-Doğu'yu önemli kılan birçok faktör vardır. Bunlardan birisi, hiç şüphesiz sahip olduğu doğal zenginlik kaynakları, özellikle de petroldür. Orta-Doğu'yu önemli kılan ve tarih boyunca bu önemini kaybetmeyen diğer önemli bir faktör de, dünya ölçüsünde coğrafi konumudur. Üç kıtanın birbirine bağlandığı bir merkez olmanın yanı sıra, büyük denizler arası bir köprü durumundadır. Tarih boyunca önemli uygarlıkların beşiği olan Orta-Doğu aynı zamanda istilacı güçlerin sürekli bir savaş alanı olmuştur. Bugün olduğu gibi, dün de köle imparatorlarının, feodal kralların her türlü entrika çevirdikleri, kan ve barut kokan bir alan olmuştur. Orta-Doğu halklarının köle sahiplerine, feodal despotlara, sömürgeci emperyalistlere karşı çok zengin mücadele tarihleri vardır.

400 yıl Osmanlı hakimiyeti altında kalan Orta-Doğu halklarının, Osmanlı despotizmine karşı mücadeleleri, zayıflayan Osmanlı Sultanlığı'nı zor durumda bırakmıştır. Burjuvazinin ayakları üzerine dikildiği ilk ülkeler olan İngiltere ve Fransa Osmanlı'ların hakimiyeti altında bulunan Orta-Doğu'ya el atarak bu ülkeleri sömürgeleri haline getirmişlerdir. 1919 Paris Antlaşması'ndaki Orta-Doğu Halklarının bağımsız devlet kurma haklarını çiğneyen I. Emperyalist paylaşım savaşının galip devletleri olan Fransa ve İngiltere emperyalistleri Orta-Doğu'yu kendi aralarında pay ettiler. Fransa, Lübnan ve Suriye'yi; İngiltere, Irak ve Filistin'i kontrollerinde tuttular. İngiliz emperyalistleri güdümündeki Suudi-Arabistan Emirliği'nin dini otoritesini Orta-Doğu halklarını köleleştirmek amacıyla kullandı.

II. Paylaşım savaşı öncesi tüm Orta-Doğu'yu ve Kuzey Afrika ülkelerini kaplayan ulusal bağımsızlık mücadeleleri; II. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında da bütün hızıyla sürdü. Bu süreçte Orta-Doğu'daki sömürge zincirleri bir bir parçalandı. Proletaryanın çok cılız olduğu bu ülkelerde, Komünist Parti'leri bu hareketlere önderlik edemediğinden, yada savaşın içinde hareketlerin önderliğini emperyalistlerin yerli güçleri ele geçirdiler, ya da ulusal burjuvazinin önderliğinde gelişen bağımsızlık hareketleri süreç içinde emperyalistlerin yeni sömürgecilik ağlarına takıldılar.

1950'li yıllar Orta-Doğu'da önemli alt-üst oluşların, ulusal Arap hareketlerinin yükseldiği yıllardır. 1952'de Mısır'da Abdül Nasser önderliğinde bir darbe yapılarak İngiliz emperyalizminin kuklası Kral Faruk devrildi. Batılı emperyalistlere karşı cılız da olsa tavır alan Nasser hükümeti Sovyet'lere yakınlaşma siyaseti izledi. 1954'de Cezayir'de, Fransız sömürgecilerine karşı sürdürülen mücadele üst boyutlara ulaştı. Yine aynı yıl Suriye'de Bass Partisi

bir darbeyle yönetimi ele geçirdi. 1958'de de Irak Bask Partisi bir darbeyle yönetimi ele aldı.

1948'de Birleşmiş Milletler kararıyla Filistin topraklarının bir bölümü üzerine kurulan Siyonist İsrail Devleti önceleri, İngiliz emperyalistlerinin, 1957'lerden sonrada giderek daha etkin bir şekilde ABD emperyalizminin Arap halklarına karşı ileri bir üssü olmuştur. Özellikle de Filistin u

ulusal bağımsızlık hareketine ve Rus Sosyal emperyalistlerinin genişleme çabalarına karşı hassasiyetle koruyan siyonist İsrail devleti, ABD'nin Orta-Doğu'daki ileri bir kola durumundadır.

II. Emperyalist paylaşım savaşından sonra dünya jandarmalığını üstlenen ABD emperyalistleri 1957'den itibaren Orta-Doğu'da aktif bir rol oynadılar. 1957'de ABD cumhurbaşkanı Eisenhower "ABD hükümetinin Orta-Doğu ülkelerine hür dünyanın çıkarlarını korumak için ekonomik ve askeri yardım yapmaya hazır olduğunu ve bölge ülkelerini Milletlerarası komünizmden kaynaklanacak tecavüzlere karşı, gerekirse ABD silahlı kuvvetlerini kullanarak koruyacağını" açıklıyordu. ABD Eisenhower doktrini çerçevesinde Orta-Doğu'ya el attı. Bu açıklamadan bir yıl geçmeden 1957'de Lübnan'a çıkarma yaptı. Bu plânın içerisinde Türkiye'de vardı. 1959'da ABD ile Türkiye arasında yapılan ikili antlaşmada; Türkiye tarafından ABD'nin Orta-Doğu'ya yönelik her türlü müdahalesi onaylanıyordu. O dönemin DP iktidarının sözcüleri ABD'nin yeni Orta-Doğu politikasını sevinçle karşılıyorlardı. ABD'nin Orta-Doğu'ya yönelik bu emellerini gerçekleştirmesi için Türk hakim sınıfları tarafından Adana-İncirlik Üssü tesis edilmiştir. ABD Orta-Doğu'daki hakimiyetini korumak ve pazar alanlarını genişletmek için birbirine zıt görünen, özünde ikiside aynı olan İsrail siyonistlerini ve uşağı gerici Arap yönetimlerini kullanmıştır.

1967 ve 1973 İsrail ile Mısır, Suriye ve Filistinliler arasındaki savaşlar İsrail siyonistlerinin ABD emperyalizmi desteğinin

Be açık işgal hareketleridir.

İsrail ve Arap gericilikleri tarafından bağımsız bir devlet kurma hakkı gaspedilmiş olan Filistinlilerin yurtlarında bunlar ta-

ti ve hareket için uygun zaman beklemeye başlamıştı. İsrail siyonistleri bu hareketlerine gerekçe olarak Lübnan'da özellikle başkent Beyrutta FKÖ'nün düzenli ordularca

rafından işgal altında tutulmaktadır. Bugün 5 milyon'a yakın filistinlinin; 1.5 milyonu Ürdün'de, 500 bini Gazza şeritinde, 1 milyonu West-Bank'da (İsrail işgali altında) 1 milyonu Lübnan'da, 500 binide Suriye'de ve diğer Arap ülkelerine dağılmış durumdadır. 1974'te kurulan FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) birçok irili ufaklı örgütün çatı örgütüdür. FKÖ içinde en güçlü örgüt Yasser Arafat'ın başını çektiği El-Fetih örgütüdür. Batılı emperyalistlerle, Rus sosyal emperyalistlerle, gerici Arap yönetimleriyle iyi ilişkiler vardır. El-Fetih dışında Rusya yanlısı Halk Cephesi, Suriye yanlısı El-Saika, Libya yanlısı Nidal diğer güçlü örgütlerdir.

Kurulduğu ilk yıllar daha tutarlı bir anti-emperyalist mücadele sürdüren Filistin halkının gücüne ve dünya halklarının dayanışmasına güvenen FKÖ gün geçtikçe yozlaştı, gericileşti. FKÖ'yü oluşturan Cephe örgütlerinin bir çoğu çeşitli devletlerin uzantıları haline geldiler. Bunlar Filistin halkının mücadelesi yerine çeşitli ülkelerin yardımına bel bağladılar. Filistin'in kaderini Filistinlilerin mücadelesi ile tayin edileceği yerde, emperyalistlerin masa başı oyunlarına bırakıldı. Bu olumsuz gelişmeler Filistin halkının haklı mücadelesini önemli ölçüde gerilettiler.

1978'de ABD emperyalizmi önderliğinde İsrail ve Mısır arasında imzalanan Camp-Davit anlaşması ve daha sonra Sudi-Arabistan Dışişleri Bakanı Faht'ın öne sürdüğü "Faht Barış Planı", İsrail siyonistlerinin, Filistinli işgalini meşrulaştırmaya yönelik Filistin ve Arap halkları için ihanet belgeğidir. İsrail siyonistleri bir yandan gerici Arap yönetimlerini bu tür görüşme, anlaşma tartışmaları ile avuturken, diğer yandan Golan'ı ilhak etti ve Lübnan'ı işgal etmek içinde hazırlıklarını sürdürdü.

İsrail askeri birlikleri 5 Haziran'da Lübnan'ı işgal hareketine başladılar. Bu hareket çok önceleri ABD ile ortaklaşa hazırlanmış-

laştırıldığını ve bunların İsrail'in güvenliğini tehdit ettiğini, işgal hareketinin amacının Lübnan'dan FKÖ'nün askeri güçlerini temizlemek olarak açıkladı. Bunu gerekçe gösteren İsrail siyonistleri güçlü bir devlet örgütlenmesi olmayan ve kendi içinde "solcu müslümanlar" ve "sağcı falanjistler" olarak ikiye bölünen Lübnan'ın yarısını çok kısa sürede işgal etti. Bu işgal hareketine Falanjistler açıktan destek oldular, işbirliği yaptılar. Lübnan'da askeri güç bulunduran Suriye savaşa 1-2 gün dayanabildi ve ateş-keşten sonra savaşı dışarıdan izledi. Filistinliler dışında hiç bir güç, bu işgal hareketine karşı direnmedi. Batı Beyrut dışında tüm Beyrut'u kontrol altında tutan İsrail güçleri Batı-Beyrut'ta abluka altına almış durumdadırlar. 1.5 aydır Beyrut'u işgal altında tutan İsrail siyonistleri tüm dünyanın gözünün içine baka baka, Filistinlilere imha tehdidini sürdürmekte, psikolojik savaşı en üst boyutlara varırmış durumdadır. İşgalin ilk gününden bugüne kadar 10 binin üstünde sivil kişiyi, binlerce Filistinli gerillayı katleden İsrail siyonistleri, binlerce kişiyi de tutsak aldılar. Yeni bir katliamın hazırlıklarını sürdüren siyonistlerin bu katliamlarına, emperyalistler, sosyal emperyalistler ve tüm gericiler, farklı farklı çıkar nedenlerinden de olsa bir iki uyarı dışında seyirci kalmışlardır. İsrail işgali altındaki Filistinlilerin Lübnan'ı boşaltmaları isteği, bu şartlarda, şu kısa dönemde yaşanan olaylar, bir dizi gerçeği daha da gözler önüne sermiştir. Bu gerçekleri; Filistinliler Lübnan'da da kalsa, Lübnan'ı terk de etseler, (ki Lübnan'ı terk etme durumları ağır basmaktadır) bu gerçekler değişmeyecektir.

1- Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan günümüzde, proleterya ve onun partisinin dışında, hiç bir örgütün önderliğinde bağımsızlık mücadeleleri sonuna kadar sürdüremez, tam başarıya ulaşamaz.

Ayrıca proletarya ve partisi dışında, hiç bir güç, kendi ve ezilenlerin gücüne, dünya halklarının dayanışmasına güvenemez.

2- ABD emperyalistleri bütün saldırganlığını sürdürmektedir. O rölatif barışın başkındakçılarında biri emperyalist paylaşım savaşının baş talepçilerindedir. Yüzlerini maskelemek için İsrail'in işgalini kınayan bir dizi ABD uşağı yönetimler, özünde İsrail'in işgal hareketini desteklemektedir. ABD emperyalizminin yayılmacı, saldırgan politikası mahkum edilmedikçe, İsrail Siyonistleri mahkum edilemez.

3- ABD emperyalistleri kadar, Orta-Doğu ve Filistin halklarının düşmanı olan Rus sosyal-emperyalistlerine karşı tutarlı tavır takınmayan her devrimci hareket yarı yolda kalmaya mahkumdur. Son 1,5 aylık Filistin ve Orta-Doğu gerçeği de göstermiştir ki; Rus sosyal-emperyalistlerinin Filistin Ulus'unun Kendi Kaderini Tayin Hakkı vb. diye bir sorunu yok. Gilistin ve Arap halklarının dostu gözükken Rus sosyal-emperyalistleri ve uşakları, Filistin'liler koyun gibi boğazlanırken seyirci kalmıştır. Taahhüt ettiği 'yardımları' bile göndermemiştir. O, Orta-Doğu'da meyvanın olgunlaşmasını beklemektedir. İsrail siyonistlerinin saldırı ve tehditlerinin artmasıyla, güçsüz kalacak bazı gerici Arap yönetimlerinin Rus sosyal-emperyalistlerinin kollarına ke kendilerini teslim edecekleri anı beklemektedir. Yoksa; Filistin devleti kurulmuş, kurulmamış pek o kadar önemli değil. Onlara zaten çantada keklik gözünü bakıyor. O'nun amacı, diğer bazılarını da yanına çekmek.

4- İster ABD emperyalizminin güdümündeki Ürdün, Mısır-Suudi-Arabistan olsun, ister Rus sosyal-emperyalistlerinin güdümünde Suriye olsun; tüm gerici Arap yönetimleri yanibaşlarında sınırlı da olsa ilerici özelliklere sahip bir Filistin Devleti'nin kurulmasını istemiyorlar.

5- Filistin'i destekler gözükken Batı'daki emperyalistler, gerici Arap yönetimleriyle ilişkilerini ilerletmeye, Orta-Doğu'da etkinlik alanları kurmaya çalışıyorlar. Bir petrol bunalımından en çok etkilenen ülkeler oldukları için, Orta-Doğu'ya daha fazla ilgi duymaktadırlar.

Sonuç olarak: emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin cirit attığı bir alan olan Orta-Doğu'da halkların bağımsızlık ve demokraşi mücadelelerinin başarıya ulaşması için birinci şart, gerçek Proletarya Partilerinin oluşturulmasıdır. Gerçek Proletarya Parti'lerinin önderliğinde Orta-Doğu halkları Orta-Doğu'yu emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere ve tüm gericilere mezar edecektir.

(Baştarafı Sf. 17'de)

çi ailesinin kendisine yeterli toprağı olmalıdır" diye büyük laflar etmiş.

Sonuç ? Elbette sıfır !

İt itin kuyruğuna basmaz demişler, komprador patronların ve ağaların sözcüsü Atatürk,

ağaların toprağını sen gibi topraksız köylüye dağıtacak değil ya !

Sen daha "yüce önder" Atatürk'e şükranlarını sun ! Şunu iyi bilesin: anan, baban toprak uğruna kara saçlarına ak ettilerse, ağaran her tel saçta Atatürk'ün ve izleyicilerinin zulüm izleri vardır. Anan, baban toprak diye inleyerek öldülerse, bunu Atatürk'ün önderliğinde kurulan komprador patron ağa devletinin işçi-köylü düşmanlığına borçlusun!

Hiç üzülme saygıyla andığın "Kenan Paşan" toprak reformu yasasını çıkarmadı diye ! 1935'den bu yana hazırlanan onca tasarı arasında bir tanesi nihayet 1975'de yasalattı da ne oldu?

1974'de Urfa ilinde uygulanmaya başlıyan bu yasanın sonuçları ortada, toprak isteğinde bulunan 75.000'den fazla aileden 1218'ine toprak verilebilmiş, hemde toprak! Taşlık arazileri dönüm dönüm dağıtıvermişler bol keseden!

Zaten bu yasa da pek kısa ömürlü olmuş. Bir süre sonra anayasa mahkemesi tarafından biçim yönünden iptal edilmiş. Dağıtılan topraklarda biraz lafta dağıtılmış. Ağalığın baskısı kırılmadıktan, o toprağı ekip biçecek araç sağlanmadıktan, sulama imkanı olmadıktan sonra, bir avuç kıraç toprak ne işe yarar ki?

İşte Urfa ilinde dağıtılan topraklar da, yeniden belli ellerde toplanıvermiş. Bugün toprak reformuna karşı çıkan hakim sınıf temsilcileri sözde ülke çıkarlarını düşünerek diyorlarki: "topraklar bölünüp parçalanıyor, verim düşüyor" (!)

Sanki şirdi topraklar geniş çiftlikler halinde traktörlerle, biçerdöverlerle ekip biçiliyormuş gibi !

Ülkemizde böyle kapitalist çiftlikler de vede kulak kalır. Ekilen toprakların çoğu yarıcı, ortakçı tarafından ekilir ve küçük işletmeler hakimdir. Ne var ki bu küçük işletmelerde toprağı ekip biçenlerin önemli bir kısmı toprağın sahibi değildir, yarıcı veya ortakçıdır. Kendi toprağını eken küçük üreticinin hemen hepsi de, tefeci-tüccara borçludur. Elindekini, avucundakini ağalarla kolkola olan bu kan emici yarı-feodal sömürücülere kaptırırlar.

Türkiye'de hangi büyük çiftlik tarımı var ki, onu bölüp parçalamaktan korkuyoruz? Ülkemizde hangi yüksek kapitalist verim var ki, aman büyük işletmeleri küçültmeye - lim, verim düşer diye tasalanıyoruz? Böyle sahtekârlıklar ancak sen gibi Atatürk'e ve Evren'e inanan saf topraksızları kandırabilir. A.A. ! Ama o bile bir yere kadar sürez

Baksana, sen bile soruyorsun, "toprak reformu diye yine avutuluyormuyuz ?" diyorsun.

Demek sende anlamaya başlamışsın sonunda, anlatılan toprak reformu masallarının aldatmaca olduğunu !

Şimdi, sorun bu aldatmacanın nedenini anlamakta, sen de anan, baban gibi saçını toprak uğruna boş yere ağartmak istemiyorsan, artık gözünü aç ! Kurtuluşunun nerede yatığını gör. Seni toprağı kavuşturacak yegâne güç kendi bileğinin gücüdür.

(Devamı Sf. 8'de)

Partimiz TKP-ML, iki TIKKO savaşçı neferini daha şehit verdi.

18 Haziran'da Dersim'in Kırnık köyü yakınında, Beyaz Dağ'da bir gerilla birliğimizin konaklama yeri, karşı-devrimci ordu güçlerince çevrildi. Uyku tulumları içindeki gerillalarımız, kurşun yağmuruna tutularak ikisi şehit edildi, üçü yaralı olmak üzere 5 gerillamız düşmana esir düştü. Bir gerillamız ise, yaralı olarak düşmanın çemberinden çıkarak kurtulmayı başardı.

Faşist cuntacılar karşı-devrimci terörü uc'a çıkarmakta, baskı ve katliamlarını olanca şiddetiyle sürdürmektedirler. Cuntacıları en çok korkutan da halkımızın anti-emperyalist, anti-feodal Yeni Demokratik Devrim mücadelesidir. Bu nedenle askeri faşist cunta halkımıza, Kürdistan'a ve onun bir parçası olan DERSİM'e, devrimci demokratlara ve Partimize karşı hayasızca saldırıların devam etmektedir. Şehirler, Kazalar, Köyler gün doğmadan kuşatılıp ablukaya alınıyor ve gün ışığıyla genel saldırıya geçiyor; arama adı altında her taraf dağıtılıyor, insanlar suçsuz, gerekçesiz tutuklanıyor, dövülüyor ve her türlü baskı uygulanıyor. Sokakta, yolda, okulda ihtarsız ateş ediliyor. Suçsuz insanlar katlediliyor. Cunta her türlü baskı, zorbalık ve zulmü halkımıza mübah görüyor.

Faşist cuntacılar darbeyi gerçekleştirdiğinde; 'Sağ ve sol terörü önleyip ! can güvenliğini sağlamak, bataklık içindeki ekonomiyi düzeltmek için müdahalede bulduklarını' açıkladılar. Oysa cuntanın yaptığı ve yapacağı olan tek şey; halkımıza azgınca saldırmak, onun mücadelesini kanla boğmaktır. Yapılmak istenen de budur.

Cunta geldikten hemen sonra, halkımızın yıllarca kanı, canı pahasına elde ettiği ekonomik-Demokratik tüm haklarını bir çırpıda yok etti. Yüzbinleri bulan devrimci, demokrat, yurtsever insan cezaevlerine dolduruldu. İşkenceden geçirdi ve yüzden fazla devrimci komünist işkencede katledildi. Sayısı belirsiz insan sakat bırakıldı. Yirmiye yakın idam cezası infaz edildi, hala ardı ardına idam cezaları verilmekte, zindanlarda cuntaya boyun eğmeyen devrimci ve komünistler kitle halinde yok edilmekte, sokak ortasında, yolda, okulda, evde sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmekte ve her gün cuntacılar cinayetlerine yenilerini eklemektedirler.

Cuntacılar Kürdistan'da, Kürt Ulusu'na karşı da hayasızca saldırılarını sürdürmekte, Kürt halkına karşı da olmadık saldırılar düzenlemektedir.

Son yıllarda kabaran genel sınıf mücadelesinin bir koşulu olarak Kürdistan'da gelişen ulusal ve sınıfsal uyanıştır ki; hakim sınıfların korkulu rüyası haline gelerek, Kürt Ulusunun ulusal ve sınıfsal mücadelesine çok yönlü saldırıya geçmiştir. Hele hele Kürdistan'ın bir parçası olan DERSİM onlar için

ortadan kaldırılması gereken bir bölge olarak görülmeye başlanmıştır.

DERSİM bugün baskı, zorbalık ve zulmün en yoğun olduğu bölgedir. Ve hakim sınıflar DERSİM'de yaptıklarına bırakmadılar. Arama-taramalar, operasyonlar, baskınlar ve katliamlar sürüp gitmektedir.

Dersim halkı topraksızdır, yoksuludur. Yaşamını zar zor sürdürebilmektedir. Yakın geçmişte Katliam'dan geçirilen Dersim halkı, yıllar yılıdır ki çok yönlü baskı altında bulunmakta, ezilmekte, horlanmaktadır. Ama bu oranda da DERSİM halkı demokratik bir ruha sahiptir. Tutucu değil, ileriye dönük devrimci düşüncelere açıktır.

Sınıf mücadelesinin gelişmeye başlamasının görüldüğü dönemde, Dersim halkı devrimci düşünceleri çabucak benimsemiş, devrimden yana tavır almıştır. Bu haliyle Dersim kısa sürede etrafına ışık saçan bir fener durumuna gelmiştir. Cuntadan sonra da hakim sınıfların yalın, baskı, zorbalık ve yıldırma uğraşlarına karşın, geri adım atmamış, devrimden yana tavırını sürdürmüştür. Bu nedenle faşist cuntacılar Dersim'e en azgın saldırılarını başlatmışlardır.

İndirme-bindirme, komando alay ve tugaylarıyla çıkartma yapılmış, köylere, yollara, orman vb. her yere karakollar kurarak saldırıya geçmişlerdir. Cuntacılar operasyon adını verdikleri saldırılarda; aramadık köy, ev, dağ, taş bırakmamakta, köy baskınlarında kadınlara genç kızlara, gelinlere zorla tecavüz etmekte, yaşlısından, gencine; çocuğundan, büyüğüne kadar dayaktan geçirmektedirler. Girdikleri köylerde zorla davar kestirmekte, kesmeyenlere daha fazla işkence yapmaktadırlar. Aramalarda eşyalar darmadağın edilerek, hoşlarına giden ve değerli olanlara el koymakta, yağmalanmaktadır. Keyfince canlı hedef olarak ateş etmekte, köylüleri katletmektedirler. Ve bazen işkence o denli arttırılmaktadır ki; insanlar canlı canlı yakılmakta, vücutlarını kızgın kasaturalarla dağılayarak, sonra da kurşuna dizmektedirler.

Bunca baskı ve zulme karşı, Dersim halkı yılmamış, yıldırganlığa kapılmamıştır. O yine devrimden yanadır. Devrime, Partimize desteğini vermekte, Partimiz savaşçılarına bağrına basmaktadır. Bu nedenle faşist cuntacılar Dersim halkına ve onun canı gibi sevdiği Partimiz Savaşçılarına karşı olanca şiddetiyle saldırmakta, yok etmeye çalışmaktadır.

Bunun en son örneği de Beyaz Dağ'da bir gerilla birliğimize yönelik katliam girişimidir.

Evet ! Karşı-devrim Beyaz Dağ'da katliam girişiminde bulunmuştur. Ve olaydan çok sonra 'teröristlerle çıkan çatışmada üçü ölü, ikisi yaralı olmak üzere 5 kişinin yakalandığı' biçiminde açıklamada bulunmuşlardır. —→

Uzun bir yürüyüşten sonra bir hayli yorgun işen gerillalarımız, Beyaz Dağ'a vardıklarında mola verdiler. Ve nöbetleşerek uyku tulumları içinde uyumaya başladılar. Gün attığında ise, nöbeti gevşettiler. Bölgede yürütülen genel operasyonların bir parçası olan yörede, DEŞT (Eylül Suyu) Karakol komutanının emir ve komutandaki bir birliğin sürdürdüğü operasyon sırasında, Gerilla Birliği'mizi konaklama yerinde gördüler. Etrafları kuşatılarak çember altına alındı. Nöbetçinin ihmalkarlığı sonucu, kuşatmadan haberli olamadılar. Nöbetçi silah kullanmadan ekarte edildiğinde, bağırarak birliğin uyarmaya çalıştıysa da, çok yakında bulunan işman güçler açık hedef durumunda olan ve uyku tulumları içerisinde uyuyan gerillalarımızı üstüne kurşun yağdırmaya başladılar.

Nöbetçinin ihmal ve dikkatsizliği sonucu, etrafları çevrilen, uyku tulumları içerisinde yurken ve ihtarsız kurşun yağdırılışından, bir kısmı uykuda ve uyku tulumları içerisinde yaralandığından, gerillalarımızın tümü değil, ancak bir bölümü silahlarını kullanabildiler. İlk önce HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş şehit oldu. Üçü ağır yaralı olmak üzere, biri tesadüfen düşmanın eline sağ olarak geçti. Bir gerillamız ise, yaralı olarak düşmanın çemberinin dışına çıkarak kurtulmayı başardı. Yaralı gerillalarımızdan MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ silahını kullanamaz duruma geldiğinde; Tüm enerjisini toplayarak, düzeni ve Cuntayı teşhir eden Partimizin şiarlarını son nefesine kadar haykırdığından, it sürüleri yoldaşımızı aralı olduğu halde, süngüleyerek alçakça öldürdüler.

İki can daha düştü aramızdan, Beyaz Dağ'ın kırmızı çiçekleri üstüne ve sabah güneşinin ilk ışıklarıyla görüntüleri abideleşen. Gönülümün gülizarı, canımız, kardeşimiz, omuzdaşımız. HÜSEYİN GÖZLÜ ve MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ simleri.

MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ, Tunceli'nin Hozat ilçesi İnciğ köyünde aydın bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Orta öğrenimini Hozat'ta tamamladı. Öğrencilik yıllarında devrimci düşünceleri benimseyerek, Partimizin bir taraftarı oldu. Hozat'ta Partimizin faaliyetlerinin çoğuna ve eylemlerinin hemen tümüne katıldı. Fedakâr, azimli, kararlı, soğukkanlı, cesur ve yiğit olan yoldaş, düzene karşı mücadele ederken, küçük-burjuva siyasal akımlara ve yoğunluklara, Partimiz içerisinde ortaya çıkan sağ ve "sol" oportünizme karşı da Partimiz Marksist-Leninist çizgisini savunarak mücadele etti.

Faşist Cuntanın yoğun ve çok yönlü saldırıları karşısında da yılmıyıp kapılmadı. Yaralı duruma düştüğünde de sallanmadı, etkilenmedi ve mücadelesini sürdürdü. Devrimci olurundan, uzlaşmaz tavrından zerrece ödün etmeden kahramanca toprağa düşmesini bildi.

HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş Tunceli'nin Rayber köyünde orta halli bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk okulu kendi köyünde bitirdi. Orta öğrenimini ise Tunceli'de sürdürürken, ekonomik nedenlerden ötürü ise son sınıfından öğrenimini bırakmak zorunda kaldı. HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşta çocuk değeriyle yaşta Partimizin bir taraftarı oldu.

Gelişip, yetkinleşmesiyle beraber bir çok görevi üstlendi. 1981'den beri profesyonel olarak çalışan yoldaşımız, o dönemden beri, bir gerilla birliğinde faaliyetini sürdürüyordu.

İki yoldaşımızı daha kaybettik, isimleri onurlu, kavgamızda sonsuza dek yaşayacak olan.

İki yoldaşımızı kaybettik ve bir gerilla birliğimiz yok oldu. Ama karşı-devrim sevinmesin boşuna, çünkü; anti-emperalist anti-feodal Yeni Demokratik Devrim mücadelemizi yok edemeyecektir. Bu zor, çetin, uzun ama o kadar da onurlu mücadelemizde kayıplar vermemiz mümkündür. Ama şimdi de, şehit olan yoldaşlarımız için, halkımız ağıt dikmekle beraber, kavgamıza yeni nefesler kazandırabilmek için, kızlar ve oğlanlar yetiştirmektedir.

* MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ-HÜSEYİN GÖZLÜ YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR !

* KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

* KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

* YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML !

* YAŞASIN YENİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELEMİZ !

BEYAZ DAĞ

Sabah güneşinin ilk ışıkları
Beyaz Dağ'ın boz toprağını pembeleştirir
Serin ve soğuk esen rüzgar ken
Ürpererek titriyor otlar..

Beyaz Dağ

Adını beyaz ordudan alırsın,
Beyaz Dağ'ın tepesinde, kızılığın tohumları.
Sen beyaz değil, artık kızılsın!
Erdin muradına, sende Beyaz Dağ.
Hemde sabahın güneşinin kızıl ışıkları
Ve bu kızılıklar arasında akan kızıl kan.

Sulandı tepen, yamaçların
Kırmızıya boyandın.
Adın Beyaz değil,
Kızıl Dağ oldun sen artık.
Sen ey Kızıl Dağ !
Beyazın değil artık,
Kurtuluşun ve Kızıl isyanın
Ve de Kızıl Bayrağın dikileceği ilk Dağsın.

Sen sade kızıl kanla sulanmadın,
Tepene yağın; ne dolu, ne de yağmurdu
Beyaz ordunun kurşunları arasında,
Sabah güneşinin ilk ışıklarıyla saçılan;
Ne beyaz kar çiçeğinin, ne de beyaz patyanın tohumları idi.
O tohumlar, senin de istediğin...
O güzelim, Kızıl güllerin tohumuydu.

Evet ! Beyaz Dağ.

Yok, hayır !

Pardon, Kızıl Dağ.

CUNTA YOKSUL KÖYLÜLERE ZULMÜ MÜBAH, BİR KARIŞ TOPRAĞI HEBA GÖRMEKTEDİR.

*"Topraksızdan gelen, dertli dilekçe, ye cevap!"

21 Mayıs 1982 tarihli Hürriyet gazetesi -nin "Serbest Kürsü" sütununda "Topraksızdan Gelen Dertli Dilekçe" başlığıyla bir mektup yayınlandı. A.A. imzasıyla ve "topraksızlar adına" yazan bu yoksul emekçi "toprak reformu diye yine avutuluyormuyuz" diye haykırıyor. Ve aynı şekilde şöyle diyor:

"Yıllardır hep duyduk, işittik ki toprak reformu olacak diye, şu iktidar gelince toprak reformu yapacak, bu iktidar gelince toprak reformu yapacak diye, hep avutulup durduk. Umudumuz şu, umudumuzu bu dendi. Ama tabii o umut bulutları yağmur olup gitti. Analarımız, babalarımız yılmadı, göğüs gerdi. El işçiliğini sürdürmeye devam etti. Nasıl olsa bir gün toprak reformu olacak dedi, kara saçlarını ak etti. Topraksız olarak doğdu, topraksız olarak yaşamayı adet edindi. Tabii ki ellerinden tutan yoktu. Sadece toprak reformu ümidiyle yaşıyordu. Çalışsan, kazansın mı diyeceksiniz? Hayır! Hem de azığını (yemek çıkını) dahi karşılayamadığı o ücretle mi? Tabii yeni nesil olarak biz de umudimizi toprak reformuna bağladık. Okuyalım mı? Hayır! Okuyamayız. Bu durum karşısında, üstelik de kendi kaderine terk edilecek o Anadolu'nun kırsal köylerinde.

İzinde yürüdüğümüz önder Atatürk'ün biz topraksız köylüye mirası olan bu toprak reformu kanunu politikacılar alet oldu. Ve biz de bunların politikasıyla avunup durduk. Yine bütün yönetimlerin vaad ettiği gibi 12 Eylül hareketiyle yönetimi devralan sayın Kenan paşamız hükümeti de, toprak reformunun yapılacağını vaad etti ve nitekim gündeme geldi. Ama ne yazık ki: koskoca Tarım bakanımız: "Toprak reformu olan hangi ülkede bir ilerleme olmuştur, bana gösterin" diyerek toprak reformunun yapılmasına karşı çıkmış ve açıkça vurgulamıştır. Yine basından izlediğimize göre, sayın Danışma Meclisi'nin çoğunluğunda toprak reformuna karşı çıkmaktadır. Gerekçe olarak da; araziler parçalanarak ülke ekonomisi zedelenecektir, denmektedir. Sayın üyeler, sayın Tarım bakanımız, bu yasa zararlı olsaydı yüce önderimiz Atatürk bu yasayı miras bırakmazdı. Sayın paşam size sığınarak sesleniyorum! Bir yandan tarımda makinalaşma sonucu işsizlik doğmakta, bir yandan bu işsizler şehire göçmekte, yani kentleşme doğmakta, bir yandan da topraksız köylü hor görülme, alay konusu olma. İşte bu durum karşısında tarımda ilerleme mi olur? Yoksa gerileme mi? Oysa ki Japon mucizi yaratan da toprak reformu olmuştur.

Ben şu anda şehirde ikamet etmekteyim. Tabii yüzlerce genç kendini şehire atmaktadır (benim gibi) hayatını kazanabilmek için tek çareyi şehirde aramaktadır. Bilmiyorum, tam böyle bir ortamda yapılması gerekirken, hece hece politikanın değil de ilimin ağır bastığı şu dönemde toprak reformu yapılacaktır?"

AA TOPRAKSIZLAR ADINA

Görünen köy klavuz istemez, umut bulutlarını bu sefer de yağmur olmuş say, A.A.!

Bari bu seferki yağmurun sana bir yararı olsa, seni gaflet uykusundan uyandırır! Uyan sanda; komprador patron-ağa devletinin toprak reformlarından medet ummaktan vazgeçsen! Toprak reformu yasallaşmadı diye hiç üzülme.

Yasa tasarısı kabul edilmiş olsaydı bile, ne sonuç verirdi, biliyor musun? Aydın Ziraat Odasının hazırladığı rapora göre, en iyimser sonuçla, topraksız ailelerin % 10'una bile toprak düşmeyecektir. Yani her 10 topraksız aileden biri bile toprak alamayacaktır. İşte hesap ortada.

"En iyi ihtimalle 2,7 milyon dönüm sulu ve 12,3 milyon dönüm kuru arazi potansiyel ortaya çıkarken bunlardan ancak 131.796 aile toprak sahibi edilebilir. Bu da, tüm topraksız ailelerin, yani 1.7 milyon ailenin % 7.5'ünü geçmemektedir. En iyimser bir yaklaşımla Türkiye'deki topraksız ailelerin ancak % 7.5'una toprak verebilmekte, % 92.5'i ise bu dağıtım dahil edilememektedir." (Tercüman 1-4-1982)

Kısacası, senin övgüler dizdiğin, "ilmin ağır bastığı dönem" dediğin şu kanlı cunta, sen gibi topraksızların derdine ilaç olsun diye işte böyle göstermelik bir yasa tasarısı hazırlamıştı.

Fakat, bu bile çok geldi!

Danışma meclisinde bir sürü hır-gür çıktı. Ve sonunda bu göstermelik yasa bile engellendi. Sebep olarak gösterilen şu:

"Yetkililer, şimdiden çıkarılacak bir toprak-Tarım reformu kanununun ileride anayasa ile çelişmesi ihtimalinin bulunduğunu belirterek, bunun önlenmesi için anayasa ile gerek tarım, gerek mülkiyet hakkı ve gerekse reform kanunlarında anayasal ilkelerin belirlenmesi ve bu temel üzerinde bir yasa çıkarılması en iyi yol olur" dediler." (Tercüman, 15-5-1982)

Hükümet bu bahaneyi bularak toprak ve tarım reformu kanun tasarısıyla ilgili çalışmalara anayasanın tamamlanmasından sonra devam etmeyi kararlaştırdı.

Görünürdeki sebep bu, fakat ya asıl sebep!

Göstermelik bile olsa böyle bir tasarının yasallaşması toprak ağalarının işine gelmiyor. Bu yüzden de türlü bahanelerle toprak reformuna her seferinde çomak sokuyorlar. Mesela: İlhan Öztrak bu güne kadarki tüm toprak reformu komisyonlarında boy göstermiş ve de İlhan Öztrak, Güneydoğulu bir büyük toprak ağası.

Kurt kuzuyu nasıl düşünürse İlhan Öztrak gibileri de topraksız köylüyü öyle düşünür!

1923'den, 1973'e kadar toprak ve tarım reformuyla ilgili tam 13 ayrı tasarı çıkmış, -ilk iki tasarı 1935'de çıkan Toprak İskan kanunu ve Ziraat İslahat kanunu- hatta 1937'de, anayasa değişikliği yapılarak arazi kamulaştırılmasına imkan sağlanmış. Atatürk, 1936-37 yılı, meclisi açış konuşmasında: "Her çiftçi ailesinin kendine yeterli toprağı olmalı-